

**SENAT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII KADENCJA**

Warszawa, dnia 17 czerwca 2015 r.

Druk nr 948

**KOMISJA PRAW CZŁOWIEKA,
PRAWORZĄDNOŚCI I PETYCJI**

**Pan
Bogdan BORUSEWICZ
MARSZAŁEK SENATU
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Szanowny Panie Marszałku,

uprzejmie informuję, iż na podstawie art. 90f Regulaminu Senatu Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu w dniu 10 czerwca 2015 roku przyjęła sprawozdanie z rozpatrzonych w 2014 roku petycji, które w załączeniu przekazuję.

Z poważaniem

Przewodniczący Komisji
Praw Człowieka, Praworządności i Petycji
(-) Michał Seweryński

SPRAWOZDANIE

KOMISJI PRAW CZŁOWIEKA, PRAWORZĄDNOŚCI I PETYCJI

Z ROZPATRZONYCH W 2014 ROKU PETYCJI

Warszawa, 10 czerwca 2015 r.

Spis treści

Wstęp	5
1. Opis trybu pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji	6
2. Prace komisji prowadzone nad petycjami w 2014 r.	7
3. Szczegółowa prezentacja petycji	12
Podsumowanie	48
Załącznik nr 1 – Schemat rozpatrywania petycji	49
Załącznik nr 2 – Wykaz petycji, nad którymi komisja pracowała w 2014 r.	50

Wstęp

Realizując obowiązek wynikający z art. 90f Regulaminu Senatu corocznego składania Senatowi sprawozdania z petycji rozpatrzonych przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, w imieniu komisji przedkładam sprawozdanie za rok 2014. Podkreślić należy, że w 2014 r. minęło sześć lat wykonywania przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji obowiązku rozpatrywania petycji kierowanych do Senatu Rzeczypospolitej Polskiej.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.) w dziale „Wolności i prawa polityczne” w art. 63 przewiduje możliwość składania przez obywateli petycji, wniosków i skarg. W tym przepisie stwierdza się, że każdy ma prawo składać petycje, wnioski, skargi w interesie publicznym, własnym lub innej osoby za jej zgodą do organów władzy publicznej, a także do organizacji i instytucji społecznych w związku z wykonywanymi przez nie zadaniami. Ponadto przepis ten zawiera upoważnienie do uregulowania w ustawie trybu rozpatrywania petycji.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej VII kadencji, we współpracy z organizacjami pozarządowymi, już w 2008 r. podjął działania by wprowadzić w życie konstytucyjne prawo do składania przez obywateli petycji. Instytucja petycji stała się przedmiotem rozważań Parlamentarnego Zespołu ds. Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi. Zespół wskazał na potrzebę wprowadzenia w życie instytucji petycji oraz przygotowania ustawy o petycjach.

Działania Senatu nad uregulowaniem problematyki petycji prowadzone były dwutorowo:

Najpierw Senat na 22. posiedzeniu 20 listopada 2008 r. debatował nad instytucją petycji i zmienił swój Regulamin (M. P. Nr 90, poz. 781), aby umożliwić obywatelom korzystanie z prawa do petycji. Rozszerzono kompetencje senackiej Komisji Praw Człowieka i Praworządności o rozpatrywanie petycji oraz dodano do nazwy tej komisji petycje. Ponadto do Regulaminu Senatu wprowadzono nowy dział Xa „Rozpatrywanie petycji”, w którym został określony tryb pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji nad petycjami. Zmiany weszły w życie 1 stycznia 2009 r., natomiast od lipca 2009 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji rozpoczęła rozpatrywanie petycji skierowanych przez Marszałka Senatu.

W dalszej kolejności podjęto prace nad przygotowaniem projektu ustawy o petycjach. Zgodnie z Regulaminem Senatu grupa senatorów złożyła do Marszałka Senatu wniosek o podjęcie postępowania w sprawie inicjatywy ustawodawczej dotyczącej projektu ustawy o petycjach. Projekt ustawy wraz z uzasadnieniem zawarty był w druku senackim nr 1036 z 17 listopada 2010 r. Projekt był konsultowany między innymi z organizacjami pozarządowymi. Senat na 74. posiedzeniu 14 kwietnia 2011 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o petycjach.

W Sejmie VI kadencji projekt zawarty był w druku nr 4261. W związku z zakończeniem kadencji parlamentu projekt ustawy o petycjach został objęty zasadą dyskontynuacji prac legislacyjnych.

W Senacie obecnej – VIII kadencji 9 stycznia 2013 r. został złożony projekt ustawy o petycjach (druk senacki nr 285), będący inicjatywą grupy senatorów, których w pracach legislacyjnych reprezentował senator Mieczysław Augustyn. Marszałek Senatu projekt ten skierował do pierwszego czytania do Komisji Ustawodawczej oraz Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Obie komisje podjęły 7 sierpnia 2013 r. uchwałę o przeprowadzeniu wysłuchania publicznego dotyczącego projektu ustawy o petycjach.

Pierwsze wysłuchanie publiczne w Senacie – na podstawie art. 80a Regulaminu Senatu, dodanego uchwałą Senatu RP z dnia 23 czerwca 2013 r. – przeprowadzone zostało 8 października 2013 r. i dotyczyło projektu ustawy o petycjach. W wysłuchaniu publicznym uczestniczyło dziewięć podmiotów, które złożyły 18 uwag i propozycji do projektu ustawy o petycjach.

Senat na 46. posiedzeniu 18 grudnia 2013 r. debatował nad instytucją petycji, na tym posiedzeniu została podjęta uchwała Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o petycjach. Marszałek Senatu projekt ten 18 grudnia 2013 r. przekazał do Sejmu.

Senacki projekt ustawy o petycjach (druk sejmowy nr 2135) 11 lutego 2014 r. został skierowany do pierwszego czytania na posiedzenie Sejmu. Na 64. posiedzeniu Sejmu 19 marca 2014 r. przeprowadzono pierwsze czytanie; projekt został skierowany do dalszych prac do Komisji Administracji i Cyfryzacji. Prace były prowadzone na 4 posiedzeniach w Podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia senackiego projektu ustawy o petycjach – sprawozdanie Podkomisji nadzwyczajnej złożono 28 maja 2014 r. Komisja Administracji i Cyfryzacji 5 czerwca 2014 r. przygotowała Sprawozdanie o senackim projekcie ustawy o petycjach (druk sejmowy nr 2455) z wnioskiem o uchwalenie załączonego projektu ustawy. Sejm na 71. posiedzeniu 11 lipca 2014 r. uchwalił ustawę o petycjach.

Senat na 60. posiedzeniu 7 sierpnia 2014 r. przyjął ustawę o petycjach bez poprawek. Ustawa została opublikowana 5 września 2014 r. (Dz. U. poz. 1195) i po 12 miesięcznym *vacatio legis* zacznie obowiązywać od 6 września 2015 r.

1. Opis trybu pracy Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji

Zgodnie z postanowieniami działu Xa Regulaminu Senatu Marszałek Senatu petycje, nadsyłane do Senatu i jego organów, kieruje do Przewodniczącego Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji. Przewodniczący Komisji każdą petycję kieruje na posiedzenie Komisji. Komisja po rozpatrzeniu petycji i stwierdzeniu związku przedmiotu petycji z funkcjami Izby może skorzystać z jednego z trzech uprawnień:

- 1) złożyć do Marszałka Senatu wnioski o podjęcie inicjatywy ustawodawczej (uchwałodawczej) wraz z projektem ustawy (uchwały),
- 2) upoważnić jednego z członków Komisji do złożenia wniosku o charakterze legislacyjnym w czasie dyskusji nad danym punktem porządku obrad Senatu,
- 3) przedstawić Marszałkowi Senatu opinię w sprawie celowości skorzystania przez Senat lub przez jego organ z uprawnień określonych w Konstytucji, ustawie lub Regulaminie Senatu.

Jeśli Komisja po rozpatrzeniu petycji uzna, że przedmiot petycji nie mieści się w zakresie kompetencji Senatu, może przekazać ją właściwemu organowi władzy publicznej, jednocześnie informując o tym Marszałka Senatu.

Po rozpatrzeniu petycji Komisja posiada także prawo niepodejmowania działań, o czym również informuje Marszałka Senatu i wskazuje przyczyny.

Komisja ma obowiązek zawiadamiania podmiotu wnoszącego petycję o podejmowanych działaniach lub przyczynach ich niepodejścia.

Schemat rozpatrywania petycji prezentuje załącznik nr 1 do niniejszego sprawozdania.

Corocznym obowiązkiem Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji jest składanie Senatowi sprawozdania z rozpatrzonych petycji (art. 90f Regulaminu Senatu).

2. Prace komisji prowadzone nad petycjami w 2014 r.

W 2014 r. Marszałek Senatu skierował do Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji 24 petycje, w tym 7 zbiorowych, 12 indywidualnych i 5 wielokrotnych wniesionych przez podmioty zbiorowe i osoby indywidualne. Ponadto komisja kontynuowała prace nad 10 petycjami, w tym 1 skierowaną do niej w 2012 r. i 9 petycjami skierowanymi w 2013 r.

Komisja Praw Człowieka Praworządności i Petycji w 2014 r. na 17 posiedzeniach rozpatrywała petycje, każdorazowo analizując od 2 do 7 petycji.

Wykaz tematów petycji, nad którymi Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji pracowała w 2014 r. zawarty jest w załączniku nr 2 do niniejszego sprawozdania.

Ponadto na stronie internetowej Senatu pod adresem <http://www.senat.gov.pl/petycje/> prezentowany jest wykaz i opis petycji oraz udokumentowane są prace komisji nad petycjami w Zapisach Stenograficznych z posiedzeń i retransmisjach posiedzeń.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji w pracach nad petycjami przyjęła następujący tryb postępowania. Każda z petycji była rozpatrywana indywidualnie. Po zaprezentowaniu petycji na forum komisji przeprowadzano dyskusję nad zawartymi w niej postulatami, zwracano się także o informacje, opinie i stanowiska do resortów związanych merytorycznie z problematyką petycji oraz do ekspertów.

W 2014 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na podstawie analizy 34 petycji przygotowała 4 projekty ustaw. Ponadto podjęto decyzję o kontynuowaniu prac nad 6 petycjami, w stosunku do 23 petycji zdecydowano o zakończeniu prac lub o niepodjęciu działań. W odniesieniu do 1 petycji komisja kończąc prace postanowiła skierować kopię petycji do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z rekomendacją, aby w pracach resortu rozważono uwzględnienie postulatów zgłoszonych w petycji.

W 2014 r. na podstawie petycji Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji przygotowała cztery projekty ustaw:

➤ Projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry – druk senacki nr 555 – na podstawie petycji mającej na celu przyznanie osobom, pobierającym emeryturę lub rentę w wysokości nie przekraczającej kwoty najniższej emerytury oraz które ukończyły 75. rok życia, prawa do bezpłatnego zaopatrzenia w leki o kategorii dostępności „Rp” lub „Rpz” oraz środki spożywcze specjalnego przeznaczenia żywieniowego (petycja P8-03/13). Senat na 60. posiedzeniu 7 sierpnia 2014 r. odrzucił projekt ustawy i tym samym zakończył postępowanie w tej sprawie.

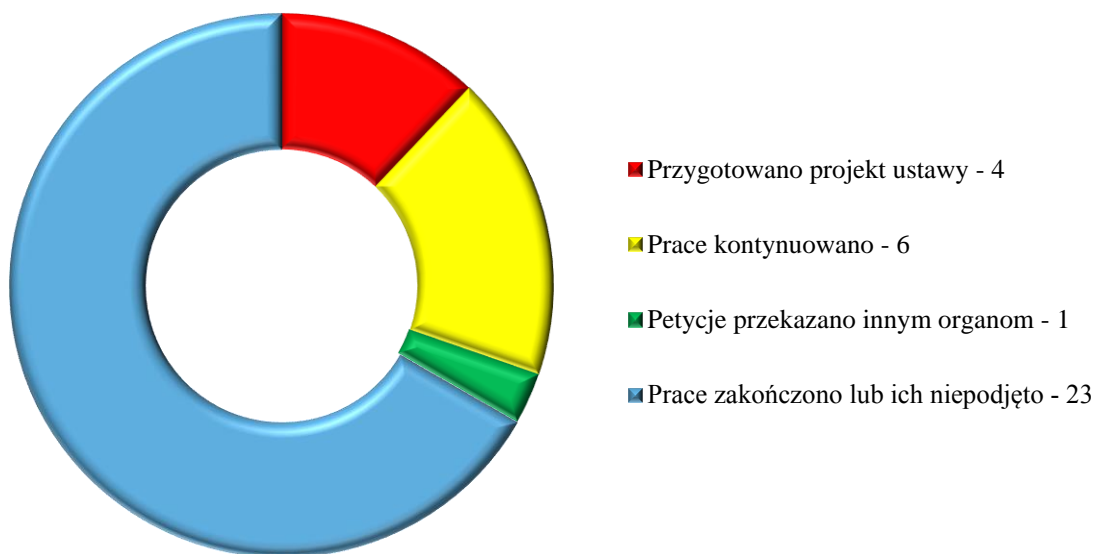
➤ Projekt ustawy o zmianie ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych – druk senacki nr 578 – na podstawie petycji postulującej przyznanie nauczycielom zatrudnionym w publicznych i niepublicznych placówkach kształcenia praktycznego uprawnienia do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego (petycja P8-17/13). Senat na 60. posiedzeniu 7 sierpnia 2014 r. odrzucił projekt ustawy i tym samym zakończył postępowanie w tej sprawie.

➤ Projekt ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego – druk senacki nr 590 – na podstawie petycji, której autorzy wnioskowali o uzupełnienie katalogu

przesłanek, które pozwalają uznać określone osoby, które były zmuszone do odbywania służby wojskowej pod pozorem wykonywania obowiązku obrony za represjonowane oraz ustanowić podstawę wypłacania im odszkodowań i zadośćuczynień (petycja P8-11/13). Senat na 54. posiedzeniu 22 maja 2014 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu przedmiotowego projektu ustawy. W Sejmie projekt został zawarty w druku nr 2481 oraz 10 czerwca 2014 r. skierowano go do pierwszego czytania do komisji. 26 marca 2015 r. wpłynęło stanowisko rządu do projektu ustawy. Pierwsze czytanie projektu przeprowadzono w Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka 13 maja 2015 r.

➤ Projekt ustawy o zmianie ustawy o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw – druk senacki nr 705 – na podstawie petycji o wyeliminowaniu wątpliwości co do zakresu i zasad dokonywania przekształceń lokali mieszkalnych w zasobach towarzystw budownictwa społecznego oraz spółdzielni mieszkaniowych, wybudowanych przy wykorzystaniu kredytu udzielonego tym podmiotom przez Bank Gospodarstwa Krajowego na podstawie wniosków złożonych do dnia 30 września 2009 r., czyli z wykorzystaniem środków z Krajowego Funduszu Mieszkaniowego (petycja P8-15/13). Senat na 64. posiedzeniu 6 listopada 2014 r. podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu przedmiotowego projektu ustawy. W Sejmie projekt został zawarty w druku nr 3091. Pierwsze czytanie projektu przeprowadzono 22 kwietnia 2015 r. w Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Infrastruktury. Następnie prowadzone były prace w Podkomisji Nadzwyczajnej do rozpatrzenia senackiego projektu ustawy, 14 maja 2015 r. podkomisja przedstawiła sprawozdanie o projekcie. 26 maja 2015 r. Komisje Finansów Publicznych oraz Infrastruktury przedstawiły Sprawozdanie komisji druk nr 3415.

Sposób zakończenia prac komisji nad petycjami

Wśród petycji, nad którymi w 2014 r. pracowała Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, postulowano zmiany w następujących dziedzinach:

- sprawy kombatanckie i osób represjonowanych – 7 petycji, w tym poszerzenie w ustawie kombatanckiej zakresu podmiotowego ofiar represji o osoby, które podlegały represjom politycznym w latach 1971–1989; zrównanie praw osób internowanych w specjalnych karnych obozach wojskowych na przełomie 1982 i 1983 r. z prawami innych internowanych; uchwalenie ustawy o statusie weterana opozycji antykomunistycznej i korpusie weterana opozycji antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989; przyznanie zadośćuczynienia lub odszkodowania dla byłych junacek i junaków wykonujących pracę w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” w latach 1948-1955; przyznanie zadośćuczynienia byłym żołnierzom za przedłużony okres zasadniczej służby wojskowej w stanie wojennym; poszerzenie w ustawie kombatanckiej katalogu podmiotowego ofiar represji o byłych „żołnierzy górników”; przyznanie prawa do zadośćuczynienia i odszkodowania osobom, które jako dzieci w latach 1945–1956 były więzione z rodzicami, skazanymi za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego;

- emerytury i renty – 3 petycje, w tym: zmiana zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej osób urodzonych po 1948 r. pobierających dotychczas wcześniejszą emeryturę; zmiana zasad ustalania podstawy wymiaru składek emerytalnej i rentowej dla prowadzących pozarolniczą działalność; przyznanie prawa do renty rodzinnej uczestnikom studiów doktoranckich;

- sytuacja osób niepełnosprawnych i ich opiekunów – 3 petycje, w tym uregulowanie statusu asystenta osoby niepełnosprawnej; przyznanie prawa do zasiłku dla bezrobotnych z tytułu ustania osobistej opieki nad niepełnosprawnym; ustalenie prawa do świadczenia opiekuńczego w związku z podjęciem opieki nad osobą niepełnosprawną oraz przywrócenie praw nabytych do świadczenia pielęgnacyjnego opiekunom osób niepełnosprawnych, których zostali pozbawieni po 30 czerwca 2013 r.;

- prawo karne – 3 petycje, w tym uchylenie art. 212 Kodeksu karnego; zaostrzenie przepisów prawa karnego w zakresie odpowiedzialności za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności; wprowadzenie zasady anonimizacji danych dotyczących miejsca zamieszkania świadka w postępowaniu w sprawach o wykroczenia;

- podatki i finanse – 3 petycje, w tym zniesienie dla gmin obowiązku podlegania podatkowi od nieruchomości; zmiana zasad korzystania z ulgi rodzinnej na dziecko studiujące – które w danym roku wstąpiło w związek małżeński – w taki sposób, aby ulga podatkowa obowiązywała do czasu otrzymania przez dziecko dyplomu magistra lub licencjata; zwolnienie stowarzyszeń z obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych i sporządzania sprawozdań finansowych określonych w ustawie o rachunkowości;

- prawo własności – 2 petycje, w tym ustanowienie podstawy prawnej i zasady zwrotu nieruchomości rolnych i lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretów PKWN; ujednoczenie przepisów o ustanawianiu odrębnej własności lokali wybudowanych z kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego;

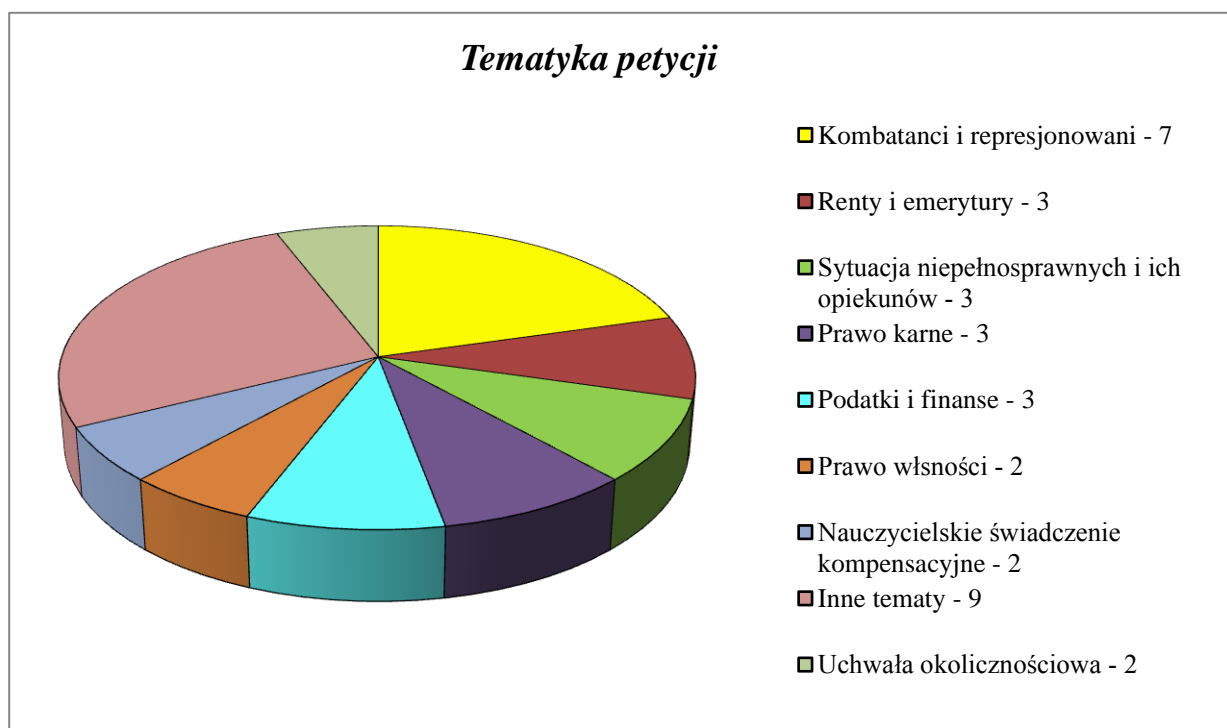
- nauczycielskie świadczenie kompensacyjne – 2 petycje, w tym włączenie do kręgu uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego nauczycieli praktycznej nauki zawodu zatrudnionych w Centrach Kształcenia Praktycznego oraz nauczycieli poradni psychologiczno-pedagogicznych.

Pojedyncze petycje odnosiły się do następujących zagadnień:

- zmiany w Kodeksie wyborczym – wprowadzenie jednomandatowych okręgów wyborczych do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej;
- nowelizacja Regulaminu Senatu w przedmiocie oświadczenia senatorskiego;
- nadanie doktorom nauk prawnych uprawnień do samodzielnego sporządzania skarg kasacyjnych i skargi konstytucyjnej;
- usprawnienie wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej oraz doprecyzowanie podstawy zaskarżenia;
- dodanie inwokacji do roty ślubowań obowiązujących w korporacjach prawniczych;
- ochrona dzieci przed skutkami konfliktu rodzinnego oraz zabezpieczenie prawa do kontaktu z rodzicami;
- prawo do bezpłatnych leków dla emerytów i rencistów;
- prawo do bezpłatnych przejazdów dla osób bezrobotnych;
- przywrócenie prawa do korzystania z karty parkingowej osobom z nieswoistymi zapaleniami jelita.

Dwie petycje zawierały postulat podjęcia inicjatywy uchwałodawczej:

- petycja zbiorowa dotycząca podjęcia uchwały upamiętniającej 500. rocznicę bitwy pod Orszą,
- petycja indywidualna dotycząca ustanowienia 3 października Narodowym Dniem Pamięci Pomordowanych Mieszkańców Warszawy 1944 r.

Do Marszałka Senatu, Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji oraz innych organów Senatu i jednostek statutowych Kancelarii Senatu napływa liczna korespondencja. **Analizując pisma zarejestrowane w 2014 r.** w Dziale Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej należy stwierdzić, że **wśród 1 214 pism 451 zatytułowanych było „petycja”** lub zawierało wnioski i propozycje zmiany przepisów prawa. Po wnikliwej analizie tych pism **przygotowane zostały 24 petycje.**

Odnosząc się do liczby korespondencji, która w 2014 r. wpłynęła do Senatu i organów Senatu zauważyć trzeba zmniejszenie o ¼ liczby pism wpływających w relacji do liczby pism z roku poprzedniego oraz zmniejszenie w analogicznej proporcji liczby pism kierowanych jako petycje.

Przypomnieć warto, że w 2013 r. ogólna liczba pism, które wpłynęły do Działu Petycji i Korespondencji wynosiła 1 527 pism (w 2012 r. wpływ wynosił 929 pism) w tym 673 pism zatytułowanych było „petycja” lub zawierało wnioski i propozycje legislacyjne (w 2012 r. wpłynęło 151 pism „petycji”). Jednocześnie należy podkreślić, że wśród korespondencji tytułowanej „petycja” ich liczba w 2013 r. wzrosła ponad czterokrotnie w odniesieniu do 2012 roku.

Wyjaśnić należy, że pod koniec 2013 r. do Kancelarii Senatu nadesłane zostały 434 petycje indywidualne od „Kobiet z rocznika 1953”. Petycje te wraz z pismami napływającymi od początku 2014 r. – łącznie prawie 700 petycji indywidualnych – stanowiły materiał do przygotowania petycji wielokrotnej (P8-05/14) w sprawie zmiany zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej osób urodzonych po 1948 r. pobierających dotychczas wcześniejszą emeryturę, nad którą Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji pracowała już w 2014 roku.

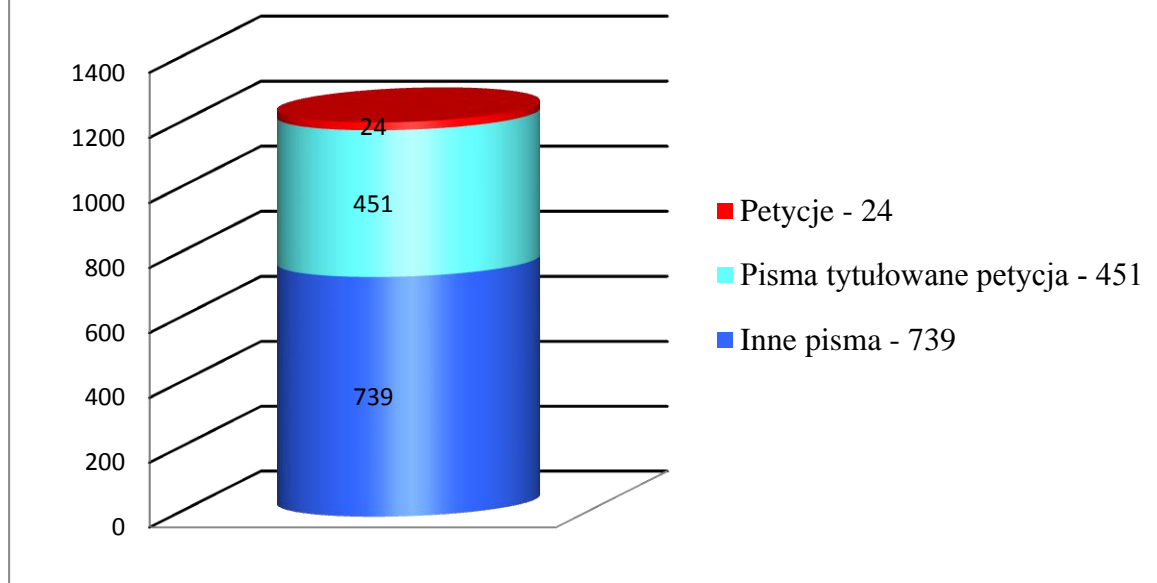
Analogiczny przebieg pracy został przyjęty w przygotowaniu materiałów do petycji zbiorowej wielokrotnej (P8-08/14) – wniesionej przez 35 jednostek samorządu terytorialnego szczebla gminnego, miejskiego i powiatowego, w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy w celu wprowadzenia jednomandatowych okręgów wyborczych do Sejmu RP. Prace nad petycją komisja prowadziła w 2014 roku.

Podkreślić należy, że petycję zbiorową (P8-18/14) w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu włączenie nauczycieli poradni psychologiczno-pedagogicznych do kręgu uprawnionych do otrzymywania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego podpisały 1 703 osoby.

Zdecydowanej większości pism skierowanych do Działu Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu nie można było nadać biegu i rozpatrywać ich w trybie petycyjnym przede wszystkim dlatego, że nie zawierały one wniosków legislacyjnych, a ich autorzy przedstawiali swoje indywidualne sprawy prowadzone przed organami wymiaru sprawiedliwości lub przed różnymi organami samorządowymi, wyrażali polemikę lub niezadowolenie z zapadłych orzeczeń albo rozstrzygnięć.

Znaczną część korespondencji kierowanej jako petycje stanowiły pisma osób dzielących się opiniami, uwagami i krytyką na temat stosowania i przestrzegania prawa.

Pisma wpływające - ogólna liczba - 1214

Na każde z nadesłanych pism ich nadawcy otrzymali pisemną odpowiedź z Działu Petycji i Korespondencji Biura Komunikacji Społecznej Kancelarii Senatu, zawierającą wyczerpującą informację lub wyjaśnienie.

Zgodnie z procedurą przyjętą przy rozpatrywaniu petycji Dział Petycji i Korespondencji do każdej petycji przygotował Informację o przedmiocie petycji. Stanowi ona materiał pomocniczy służący rozpatrzeniu petycji przez komisję.

Każda Informacja zawierała prezentację przedmiotu petycji, opis postulatów petycji i ich uzasadnienie, a także analizę stanu prawnego regulującego zawartą w niej problematykę oraz dane dotyczące ewentualnych prac legislacyjnych nad tym zagadnieniem.

W opracowaniu zawarte były też informacje na temat związanego z daną problematyką orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego i sądów powszechnych lub administracyjnych, a także o działaniach rządu lub zainteresowanych organizacji. Każda z Informacji o przedmiocie petycji zawierała podsumowanie i rekomendację biura.

Do każdego opracowania dołączane były również materiały zawierające kopię petycji i załączniki nadesłane przez autora petycji oraz wybrane akty prawne, orzeczenia sądów, projekty ustaw, publikacje lub informacje o wcześniejszych działaniach w przedmiocie petycji.

3. Szczegółowa prezentacja petycji

Z uwagi na różnorodność i złożoność problematyki zawartej w petycjach rozpatrzonych w 2014 r. przez Komisję Praw Człowieka, Praworządności i Petycji działania podejmowane przez komisję wymagają zaprezentowania indywidualnego, w odniesieniu do każdej z petycji.

1. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie uchylecia art. 212 Kodeksu karnego (zniesławienie, pomówienie) (P8-17/12).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 533 ze zm.).

Autor petycji wnosił o uchylenie art. 212 Kodeksu karnego (k.k.) penalizującego zniesławienie. Wnoszący petycję opisał swoje doświadczenia ze stosowaniem tego przepisu, w związku z zamieszczeniem przez niego na stronie internetowej radia zapytania dotyczącego okoliczności zatrzymania przewodniczącego Rady Powiatu. Informację uzyskał od osób trzecich, w rzeczywistości okazała się ona nieprawdziwa. Dziennikarz radiowy po zapoznaniu się z wpisem zgłosił sprawę do prokuratury, a wobec autora pytania wszczęto postępowanie sądowe. Mimo, że autor wpisu przyznał się do winy i wielokrotnie przeproszał osobę pomówioną za jego treść, to został skazany z art. 212 k.k.

Autor w procesie sądowym w pierwszej instancji udowodnił, że nie był informatorem a jedynie ciekawym autentyczności plotek, które od wielu dni krążyły po gminie.

Zdaniem wnoszącego petycję konsekwencje, które musi ponieść - utrata mandatu radnego oraz prawa wykonywania zawodu nauczyciela - są nieproporcjonalne do przypisanej mu winy. Autor petycji popierał kampanię Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka dotyczącą usunięcia artykułu 212 z systemu prawa karnego.

Marszałek Senatu **8 listopada 2012 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **5 grudnia 2012 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie podjęli decyzję o zawieszeniu prac nad petycją do czasu rozstrzygnięcia przez Trybunał Konstytucyjny wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, w którym zaskarżył przepis art. 212 Kodeksu karnego.

Trybunał Konstytucyjny 11 czerwca 2013 r. wydał postanowienie (sygn. akt K 50/12) w sprawie wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich dotyczącego zbadania zgodności art. 212 § 2 Kodeksu karnego w zakresie zagrożenia sprawcy czynu z tego przepisu „karą pozbawienia wolności do roku” z art. 54 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Trybunał postanowił umorzyć postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Na posiedzeniu Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **19 lutego 2014 r.** senatorowie zapoznali się z postanowieniem Trybunału Konstytucyjnego w sprawie o zbadanie zgodności art. 212 § 2 Kodeksu karnego w zakresie zagrożenia sprawcy czynu z tego przepisu „karą pozbawienia wolności do roku” z art. 54 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji oraz art. 10 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Senatorowie podjęli decyzję o kontynuowaniu prac nad petycją.

30 lipca 2014 r. Komisja Praw Człowieka Praworządności i Petycji kontynuowała rozpatrywanie petycji. W posiedzeniu udział wzięli przedstawiciele Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, którzy poparli wniosek autora petycji, oraz przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości, z sekretarzem stanu Jerzym Kozdroniem, który wyraził negatywną opinię co do zasadności postulatu petycji. Po ożywionej dyskusji **senatorowie w głosowaniu zdecydowali o nieprowadzeniu dalszych prac nad petycją.**

2. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu przyznanie emerytom i rencistom uprawnień do bezpłatnego zaopatrzenia w leki (P8-03/13).

Petycja wielokrotna wniesiona przez osoby fizyczne Zofię Ś., i Filomenę Sz. oraz Stowarzyszenie „Dzieci wojny” w Polsce.

Postulaty petycji odnosiły się do zmiany ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.).

Autorka petycji Zofia Ś. postulowała wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zapewnienie prawa do bezpłatnych leków emerytom i rencistom. Jej zdaniem nieprzestrzegane są przepisy Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r., a w szczególności postanowienia art. 68 gwarantującego każdemu obywatelowi prawo do ochrony zdrowia. W myśl art. 68 § 3 Konstytucji władze publiczne są obowiązane do zapewnienia szczególnej opieki zdrowotnej dzieciom, kobietom ciężarnym, osobom niepełnosprawnym i osobom w podeszłym wieku. W opinii wnoszącej petycję świadczenia emerytalne i rentowe nie wystarczają do zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych takich jak: opłaty, żywność i środki higieny. Emeryci i renciści są zmuszeni do oszczędzania na lekach. Zdaniem autorki petycji łamane są zapisy ustawy zasadniczej.

Filomena Sz. wносиła o wprowadzenie zmian ustawowych mających na celu zapewnienie bezpłatnych leków emerytom i rencistom. Składała wnioski analogiczne do wniosków zgłoszonych przez Zofię Ś.

Stowarzyszenie „Dzieci wojny” w Polsce podnosiło problem wzrostu cen leków. Koszty lekarstw, nawet tych refundowanych, stanowią poważne obciążenie dla budżetów rodzin emerytów, którzy z roku na rok żyją gorzej i dotkliwie odczuwają brak środków na podstawowe potrzeby. Sytuacja ta stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia emerytów oraz rencistów. Stowarzyszenie oczekiwało pilnego podjęcia prac legislacyjnych w celu rozszerzenia listy leków refundowanych oraz zmiany przepisów dotyczących refundacji leków.

Marszałek Senatu **4 marca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 maja 2013 r.** rozpatrzyła petycję. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali, że dla uzyskania pełnego obrazu sprawy istotne będzie pozyskanie opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji **6 sierpnia 2013 r.**, senatorowie zapoznali się z pismami nadesłanymi w sprawie petycji z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali o wystąpieniu do Ministerstwa Zdrowia o opinię w sprawie postulatu petycji.

17 września 2013 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie podsumowali opinie w sprawie petycji nadesłane z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Ministerstwa Zdrowia. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali, o zawężeniu kręgu beneficjentów do emerytów i rencistów, którzy ukończyli 75 lat i jednocześnie pobierają najniższe świadczenia emerytalno-rentowe. Ponadto, zgłoszony został wniosek, by za zakupione leki uprawnieni wnosili opłatę ryczałtową.

14 listopada 2013 r. komisja zapoznała się z przygotowanym przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projektem nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry. Do projektu odniósł się, obecny na posiedzeniu komisji, przedstawiciel Ministerstwa Zdrowia. Senatorowie zdecydowali o wprowadzeniu do przygotowanego projektu czwartego kryterium warunkującego objęcie uprawnieniem, tj. umieszczenie leków

objętych ulgą na liście leków refundowanych. Komisja zapowiedziała kontynuację prac nad petycją.

21 stycznia 2014 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Przyjęto przedstawiony przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty. Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad projektem ustawy – druk senacki nr 555 - upoważniony został senator Jan Rulewski.

Marszałek Senatu **30 stycznia 2014 r.** skierował projekt do Komisji Ustawodawczej, Komisji Rodziny i Polityki Społecznej oraz Komisji Zdrowia w celu rozpatrzenia go w pierwszym czytaniu. Komisje na wspólnych posiedzeniach **18 marca** oraz **20 maja 2014 r.** rozpatrzyły w pierwszym czytaniu projekt ustawy, wносиły o jego przyjęcie bez poprawek.

Senat na 60. posiedzeniu 7 sierpnia 2014 r. odrzucił projekt ustawy i tym samym zakończył postępowanie w sprawie tej petycji.

3. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie poszerzenia w ustawie kombatanckiej zakresu podmiotowego ofiar represji o osoby, które podlegały represjom politycznym w latach 1971-1989 (P8-06/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2012 r. poz. 400).

Autorka petycji (osoba internowana) zwróciła się do senatorów z postulatem o podjęcie prac legislacyjnych mających na celu uznanie za represjonowanych politycznie osoby aktywne w latach 1971–1989 tj. internowanych, prześladowanych i aresztowanych działaczy opozycji, poprzez włączenie ich do ustawy o kombatantach.

W opinii autorki petycji, obowiązująca ustawa kombatancka nie obejmuje represji politycznych z lat 1971–1989, co uniemożliwia przyznanie uprawnień kombatanckich osobom, które sądownie zostały uznane za represjonowane politycznie i otrzymały z tego tytułu odszkodowanie i zadośćuczynienie.

Autorka petycji w uzasadnieniu wyjaśniła, że „dotychczasowe próby podejmowane przez środowiska osób represjonowanych prawnego uznania tych ludzi za osoby represjonowane politycznie spotykały się z odmową Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, który powoływał się na obowiązujące prawo, uniemożliwiające uwzględnienie żądania”.

Wnosząca petycję była zdania, że „działania opozycyjne podjęte w latach 1971–1989 były kontynuacją powojennych szlachetnych dążeń niepodległościowych i wolnościowych narodu (po 1970 r.) oraz przyczyniły się do odzyskania przez nasz kraj pełnej suwerenności i niepodległości. Bez naszych ofiar nie byłyby możliwe przemiany polityczne, które spowodowały przemiany nie tylko w Polsce, ale i w Europie”.

Marszałek Senatu **3 kwietnia 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 maja 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

25 lutego 2014 r. komisja podjęła prace nad petycją. Senatorowie zdecydowali o zawieszeniu prac nad petycją do czasu rozstrzygnięcia przez Sejm o dalszych pracach legislacyjnych nad senackim projektem ustawy o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych (druk sejmowy nr 2137).

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **22 kwietnia 2015 r.** wznowiła prace nad petycją. Wobec uchwalenia przez parlament ustawy z dnia 20 marca 2015 r. o działaczach opozycji antykomunistycznej oraz osobach represjonowanych z powodów politycznych i tym samym wyczerpania materii petycji, **senatorowie podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.**

4. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zrównania praw osób internowanych w specjalnych karnych obozach wojskowych na przełomie 1982 i 1983 r. z prawami innych internowanych (P8-11/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Stowarzyszenie Osób Internowanych „Chełmniacy 1982” z Bydgoszczy.

Postulat petycji dotyczył nowelizacji art. 11 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U. Nr 34, poz. 149 ze zm.).

Autorzy petycji w uzasadnieniu swoich postulatów przywołali wydarzenia historyczne świadczące o tym, że w dniu 8 października 1982 r. Sejm uchwalił ustawę o związkach zawodowych, która rozwiązywała związki działające przed wprowadzeniem stanu wojennego w Polsce, w tym NSZZ „Solidarność”. Tymczasowa Komisja Koordynacyjna – podziemna władza „Solidarności” – wezwała do zorganizowania 10 listopada 1982 r. ogólnopolskiego strajku protestacyjnego. W związku z tym Służba Bezpieczeństwa i Wojsko Polskie postanowili izolować działaczy „Solidarności” w specjalnych obozach wojskowych, w ramach Akcji „Jesień 1982”. Szef Sztabu Generalnego WP Zarządzeniem Nr 0141/Mob. z dnia 26 października 1982 r. powołał na ćwiczenia wojskowe osoby będące żołnierzami rezerwy, które prowadziły działalność opozycyjną wobec legalnej władzy. Autorzy petycji określają to działanie jako „polityczną brankę mającą charakter represyjnego internowania”.

Autorzy petycji wyrazili przeświadczenie, że „zasada sprawiedliwości, jako jedna z podstawowych zasad ładu społecznego wymaga objęcia opisanej grupy represjonowanych” zakresem ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W załączeniu do petycji przekazany został projekt nowelizacji ustawy wraz z uzasadnieniem oraz kopie materiałów archiwalnych potwierdzające opisane wyżej motywy działania SB i WP wobec młodych opozycjonistów „nienadających się z różnych powodów do internowania lub zatrzymania”.

Marszałek Senatu **19 lipca 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **17 września 2013 r.** rozpatrzyła petycję. W posiedzeniu uczestniczyli przedstawiciele Stowarzyszenia będącego inicjatorem petycji. Po ożywionej dyskusji senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

14 listopada 2013 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji. Senatorowie zapoznali się z opinią Instytutu Pamięci Narodowej. Komisja zadecydowała o wystąpieniu do Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu z wnioskiem o dokonanie analizy porównawczej projektów ustaw dotyczących tej materii, będących przedmiotem prac legislacyjnych w parlamencie.

25 lutego 2014 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Senatorowie przyjęli przygotowany przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego – druk senacki nr 590 realizujący postulaty

petycji. W pracach legislacyjnych nad projektem ustawy do reprezentowania komisji upoważniony został senator Bohdan Paszkowski.

Senat 22 maja 2014 r. (na 54. posiedzeniu) podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Projekt ustawy został skierowany do Sejmu.

Senacki projekt ustawy zawarty jest w **druku sejmowym nr 2481**. 10 czerwca 2014 r. projekt został skierowany do I czytania do Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Stanowisko rządu do projektu wpłynęło 26 marca 2015 r. Pierwsze czytanie projektu przeprowadzono w Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka 13 maja 2015 r. – trwają prace Sejmu nad projektem.

5. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie podstawy prawnej oraz zasady zwrotu nieruchomości rolnych i lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretów Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego (P8-13/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulaty petycji odnosiły się do postanowień:

- dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. z 1945 r. Nr 3, poz. 13 ze zm.),
- dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 15, poz. 82 ze zm.).

Autor petycji, spadkobierca gospodarstwa rolnego, ponownie wystąpił do Senatu o podjęcie działań mających na celu zwrot nieprawnie przejętego na własność Skarbu Państwa gospodarstwa rolnego oraz lasów.

Wnoszący petycję podał, że po analizie dekretu PKWN o przeprowadzeniu reformy rolnej niezrozumiały dla niego jest fakt przejęcia na rzecz Skarbu Państwa nieruchomości rolnych o łącznej powierzchni 32,50 ha, 18,50 ha nieużytków, 28,19 ha jezior oraz 104,80 ha lasów, skoro działki te były od siebie oddalone i żadna z parceli nie przekroczyła 25 ha.

Z relacji autora petycji wynikało, że sprawa o zwrot nieruchomości rolnych i lasów została skierowana do rozpatrzenia przez sąd, jednakże na orzeczenia sądu oczekuje się latami.

Marszałek Senatu **29 października 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad tym zagadnieniem.

21 stycznia 2014 r. komisja zapoznała się ze stanowiskiem Ministra Sprawiedliwości o postulacie petycji. Ponadto przeprowadzona została dyskusja z udziałem przedstawicieli Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa. Komisja zdecydowała o wystąpieniu do Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu z wnioskiem o przygotowanie opinii dotyczącej możliwości realizacji postulatu petycji.

14 maja 2014 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie zapoznali się z opinią przygotowaną przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu dotyczącą zakresu przedmiotowego inicjatywy ustawodawczej regulującej problematykę reprivatyzacji. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie postanowili zasięgnąć informacji i opinii w powyższej sprawie resortów powiązanych kompetencjami z problematyką petycji.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **22 lipca 2014 r.** kontynuowała prace nad petycją. Senatorowie ponownie wysłuchali opinii Biura Legislacyjnego Kancelarii

Senatu o zakresie przedmiotowym ewentualnej inicjatywy ustawodawczej regulującej problematykę reprzywatyzacji. Po przeprowadzonej dyskusji nad zagadnieniem petycji senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodjęciu dalszych prac nad petycją.

6. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu uchwalenia ustawy o statusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej i Korpusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989 (P8-14/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Ogólnopolskie Stowarzyszenie Internowanych i Represjonowanych z siedzibą w Siedlcach.

Postulaty petycji dotyczyły podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu uchwalenia nowej ustawy o statusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej i Korpusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989.

Autorzy petycji uzasadniali swój projekt koniecznością nowego, precyzyjnego „określenia statusu osób, które czynnie przyczyniły się do uzyskania przez Polskę wolności i niepodległości oraz uzyskania swobód obywatelskich i praw człowieka”. Przyjęcie nowej ustawy opartej na wniesionym projekcie stanowić miało m.in. wykonanie art. 19 Konstytucji RP, który nakazuje państwu specjalne traktowanie takich osób – zapewniając im godny poziom życia oraz opiekę państwa. Osoby, które przyczyniły się do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego, zasłużyły sobie na satysfakcję moralną i rekompensatę materialną, której nie zaznały przez minione ćwierćwiecze. Autorzy petycji postulowali, by nowa regulacja weszła w życie już 1 stycznia 2014 r.

W załączeniu do petycji przekazano projekt ustawy wraz z uzasadnieniem, projekt ten przygotowany został przez osoby represjonowane w PRL.

Autorzy projektu w pierwszym artykule zaznaczyli, że status Weterana Opozycji Antykomunistycznej nie może być przyznany jedynie za przynależność do organizacji jawnych lub opozycyjnych. Ubiegający się o ten status powinni wykazać się nieposzlakowaną opinią i prowadzoną przez co najmniej 12 miesięcy, w kraju lub na emigracji, działalnością polityczną przeciw dyktaturze, okupioną konsekwencjami opisanymi w projekcie, których skutki rzutują na dzisiejszą sytuację życiową tych osób. Jeżeli z wymienionych w projekcie powodów osoba musiała się ukrywać lub była internowana, aresztowana, więziona, wyrzucona z pracy, szkoły lub uczelni, została pobita lub zamordowana, utraciła mienie czy została zmuszona do opuszczenia Polski – może korzystać z dobrodziejstw ustawy. Działalność ta powinna zostać potwierdzona rekomendacją stowarzyszenia zrzeszającego poszkodowanych lub działaczy opozycji demokratycznej.

Ponadto, w projekcie zaproponowano aby Korpus Weterana Opozycji składał się z osób posiadających status Weterana. Prezes Instytutu Pamięci Narodowej dla każdego z nich powinien wystąpić do Prezydenta RP o nadanie Krzyża Wolności i Solidarności.

Marszałek Senatu **4 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. W głosowaniu senatorowie zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

25 lutego 2014 r. senatorowie zapoznali się z informacją o przebiegu prac nad projektem ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego oraz niektórych innych ustaw – Sejm uchwalił ustawę na 59. posiedzeniu w dniu 24 stycznia 2014 r.; Senat na 49. Posiedzeniu

w dniu 20 lutego 2014 r. wprowadził do ustawy dwie poprawki, które będzie rozpatrywał Sejm na kolejnym posiedzeniu.

Projekt ustawy został wypracowany podczas wspólnego rozpatrywania projektów: rządowego, senackiego i poselskiego, zawartych w drukach sejmowych 1417, 677 i 1099.

Uchwalona przez Sejm ustawa przewiduje utworzenie Korpusu Weteranów Walk o Niepodległość RP, w skład którego będą wchodziły osoby, które prowadziły działalność kombatancką lub równorzędną na rzecz niepodległości Państwa Polskiego. W ustawie określone zostały liczne uprawnienia dla Weteranów, przyznawane przez Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych oraz przewidziana jest możliwość udzielania pomocy pieniężnej osobom uprawnionym, znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej lub w związku z zaistnieniem zdarzeń losowych.

W uwagi na fakt, że uchwalana ustawa w znaczącym stopniu realizuje postulaty autorów petycji, **senatorowie zdecydowali nie podejmować dalszych prac nad petycją.**

7. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ujednolicenie przepisów o ustanawianiu odrębnej własności lokali wybudowanych z kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego (P8-15/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Spółdzielnię Mieszkaniową Lokatorsko-Własnościową „Politechnik” ze Szczecina.

Postulaty petycji dotyczyły zmiany przepisów:

- ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, która w art. 15e ust. 2 stanowi, że lokale mieszkalne wybudowane przy wykorzystaniu kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego, nie mogą być, pod rygorem nieważności, wyodrębnione na własność, a także nie może być do nich ustanowione spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu;

- ustawy z dnia 2 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw, która w art. 17 ust. 3 stanowi, że lokale mieszkalne wybudowane przy wykorzystaniu kredytu z BGK, na podstawie wniosków złożonych w Banku Gospodarstwa Krajowego do dnia 30 września 2009 r., nie mogą być, pod rygorem nieważności, wyodrębnione na własność, a także nie może być do nich ustanowione spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu.

Autorzy petycji wskazali, że uchylenie art. 12¹ ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych nie zostało połączone z uchyleniem innych przepisów prawa, które wprowadzały tożsame zakazy.

Ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1180) uchylono art. 12¹ ust. 2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, który zawierał zakaz ustanawiania odrębnej własności oraz spółdzielczego własnościowego prawa do lokali wybudowanych z udziałem środków pochodzących z kredytu udzielonego przez BGK ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego.

Na mocy tej samej ustawy wprowadzono do ustawy o niektórych formach popierania budownictwa (...) nowy Rozdział 4b, zapisano w nim możliwość wyodrębniania na własność oraz ustanawiania spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu w odniesieniu do lokali mieszkalnych wybudowanych na wynajem z kredytu BGK udzielonego na preferencyjnych warunkach TBS i spółdzielniom mieszkaniowym. Według tych przepisów zbycie lokalu może nastąpić wyłącznie na rzecz osoby fizycznej będącej najemcą lokalu mieszkalnego i stroną

umowy w sprawie partycypacji w kosztach budowy tego lokalu - za cenę nie niższą niż cena rynkowa. Środki uzyskane przez spółdzielnie mieszkaniowe i TBS ze sprzedaży lokali wybudowanych na wynajem mają być w pierwszej kolejności przeznaczane na spłatę przypadającej na ten lokal części kredytu, wraz z odsetkami. Lokale mieszkalne w zasobach TBS, wybudowane przy wykorzystaniu kredytu BGK mogą być wyodrębnione na własność na mocy wniosków złożonych do 30 września 2009 r.

Jak podnosili autorzy petycji, przyjęcie przedłożonej petycji byłoby jednoznacznym potwierdzeniem zniesienia zakazu wyodrębniania takich lokali.

Marszałek Senatu **5 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **14 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zdecydowali o prowadzeniu dalszych prac nad petycją.

19 lutego 2014 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. Senatorowie zapoznali się z pisemną informacją o postulatach petycji otrzymaną z Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju. W dyskusji uczestniczyli przedstawiciele resortu, którzy podtrzymali stanowisko o potrzebie zmian ustawowych w zakresie wnioskowanym w petycji. W głosowaniu senatorowie podjęli decyzję o przygotowaniu założeń do projektu ustawy realizującego postulat petycji.

Na posiedzeniach **14 maja i 22 lipca 2014 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji. Przedstawiony został wstępny projekt ustawy uwzględniający postulaty petycji przygotowany przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu. W posiedzeniu komisji uczestniczyli przedstawiciele Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju oraz reprezentant Banku Gospodarstwa Krajowego, którzy zgłosili uwagi do zaprezentowanego projektu. Komisja postanowiła prowadzić dalsze prace nad projektem ustawy powstałym na bazie petycji.

30 lipca 2014 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji zakończyła prace nad petycją i postanowiła złożyć do Marszałka Senatu wniosek o podjęcie inicjatywy ustawodawczej wraz z projektem ustawy o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw. Projekt ustawy zawarty był w druku senackim nr 705.

Senat RP 6 listopada 2014 r. na 64. posiedzeniu podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy zmieniającej ustawę o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego oraz ustawę o zmianie ustawy o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego oraz niektórych innych ustaw.

W Sejmie projekt został zawarty w druku nr 3091. Decyzją Marszałka Sejmu z 20 stycznia 2015 r. projekt został skierowany do I czytania do Komisji Finansów Publicznych oraz Komisji Infrastruktury. Pierwsze czytanie projektu odbyło się na posiedzeniu komisji 22 kwietnia 2015 r. Następnie prowadzone były prace w Podkomisji Nadzwyczajnej do rozpatrzenia senackiego projektu ustawy, 14 maja 2015 r. podkomisja przedstawiła sprawozdanie o projekcie. 26 maja 2015 r. Komisje Finansów Publicznych oraz Komisji Infrastruktury przedstawiły Sprawozdanie komisji druk nr 3415. – trwają prace Sejmu nad projektem.

8. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu uregulowanie statusu asystenta osoby niepełnosprawnej (P8-16/13).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2011 r. Nr 127, poz. 721).

Autorka petycji postulowała wprowadzenie na polskim rynku pracy zawodu asystenta osoby w stopniu znacznym niepełnosprawnej upośledzonej ruchowo i społecznie. Wnosząca petycję, matka niepełnosprawnej Anny S., dostrzega konieczność rozdzielenia dwóch funkcji społecznych, opiekuna osoby niepełnosprawnej całkowicie zależnej od drugiej osoby (24 godziny na dobę) oraz asystenta osoby niepełnosprawnej. Jej zdaniem istnieje zasadnicza różnica pomiędzy tymi funkcjami. Opiekun w zasadzie przejmuje odpowiedzialność za podopiecznego, zarówno w przestrzeni publicznej jak i w gospodarstwie domowym, natomiast asystent wspiera go intelektualnie i służy pomocą w sytuacjach trudnych, ale tylko wtedy gdy osoba ta sama nie jest w stanie sobie poradzić. Asystent musi potrafić pokonywać bariery nietolerancji i dezintegracji w społeczeństwie, a jednocześnie podnosić prestiż społeczny podopiecznego. Przy jego pomocy osoba niepełnosprawna może godnie funkcjonować w społeczeństwie oraz czuć się zrównaną z innymi obywatelami w prawach i obowiązkach.

Wnosząca petycję wyraziła opinię, że ze względu na oczekiwania stawiane wobec asystentów osób niepełnosprawnych – dużą odpowiedzialność i wysoką jakość usług – winni oni być godziwie opłacani, ubezpieczeni, a także mieć prawo do urlopu i regeneracji sił zdrowotnych. W jej opinii warto skorzystać z doświadczeń krajów Europy Zachodniej, w których zawód ten istnieje od dawna. Wymaga on przede wszystkim wykształcenia interdyscyplinarnego, wyjątkowej sumienności i odpowiedzialności w wypełnianiu podjętych obowiązków oraz stosownych predyspozycji osobistych kandydata, w szczególności nienagannej etyki i odporności na długotrwały stres.

Autorka petycji w imieniu osób niepełnosprawnych zgłosiła potrzebę dookreślenia statusu osób wykonujących usługi asystenckie, a w szczególności ich finansowania w akcie ustawowym - ustawie o rehabilitacji społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Marszałek Senatu **13 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **28 listopada 2013 r.** rozpatrzyła petycję. Po przeprowadzonej dyskusji senatorowie zdecydowali, że dla uzyskania pełnego obrazu sprawy istotne będzie pozyskanie opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz pełnomocnika rządu ds. osób niepełnosprawnych. Po uzyskaniu opinii komisja podejmie decyzję odnośnie dalszych prac nad petycją.

19 lutego 2014 r. senatorowie zapoznali się z opinią o wnioskach petycji uczestniczącego w posiedzeniu Jarosława Dudy Sekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych. Po przeprowadzeniu dyskusji **komisja zadecydowała o zakończeniu prac nad petycją.**

Jednocześnie **senatorowie postanowili przekazać petycję do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej**, w którym podjęto już prace nad przygotowaniem rozwiązań prawnych zbieżnych z postulatem petycji.

9. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu włączenie do kręgu uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nauczycieli praktycznej nauki zawodu zatrudnionych w Centrach Kształcenia Praktycznego (P8-17/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Marka M. i 31 członków Rady Pedagogicznej przy Centrum Kształcenia Praktycznego w Warszawie popierających petycję.

Postulat petycji dotyczył zmiany w ustawie z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800 ze zm.).

Autorzy petycji postulowali zmianę ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, gdyż w ich opinii przy formułowaniu legalnej definicji pojęcia „nauczyciel”, doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady państwa prawnego i zasady równości, poprzez pominięcie w katalogu podmiotów uprawnionych do świadczeń kompensacyjnych nauczycieli zatrudnionych w placówkach kształcenia praktycznego.

Zdaniem autorów petycji, nauczyciele zatrudnieni w centrum kształcenia praktycznego (CKP) w sposób arbitralny i przypadkowy zostali pozbawieni świadczeń kompensacyjnych przysługujących nauczycielom zatrudnionym w innych placówkach oświatowych. Istotnym jest też fakt, że nauczyciele ci objęci są Kartą Nauczyciela, dotyczą ich te same zasady zdobywania awansu zawodowego i pracy oraz podlegają nadzorowi kuratorium oświaty.

Jak podnosili autorzy petycji „dotychczas nie było żadnych różnic w sytuacji prawnej nauczycieli CKP i pozostałych placówek oświatowych, a w szczególności nie sposób wyjaśnić, czym miałyby się różnić nauczyciel CKP od nauczyciela zatrudnionego w centrum kształcenia ustawicznego”.

Autorzy petycji twierdzili, że „zajęcia praktyczne, realizowane przez nauczycieli praktycznej nauki zawodu w CKP dla uczniów zasadniczych szkół zawodowych i techników są zajęciami dydaktycznymi identycznymi z zajęciami praktycznymi prowadzonymi przez nauczycieli praktycznej nauki zawodu w warsztatach szkolnych należących do szkół ponadgimnazjalnych prowadzących kształcenia zawodowe w zasadniczych szkołach zawodowych i technikach. Tożsamość zajęć polega nawet na wykorzystaniu tych samych podstaw programowych i programów nauczania.” Ponadto identycznie prowadzone są też zajęcia laboratoryjne realizowane przez obydwie podmioty.

Autorzy petycji przywołali też przepisy art. 2 pkt 3a ustawy o systemie oświaty, w której placówki kształcenia praktycznego wymienione są razem z placówkami kształcenia ustawicznego, a których to nauczyciele zostali objęci nową regulacją. Ponadto projekt ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nawet nie wspominał o nauczycielach CKP, co - w opinii wnoszących petycję - dowodzi nierównego traktowania tej samej grupy zawodowej. Nauczyciele zatrudnieni w CKP do 31 grudnia 2008 r. posiadali prawo do wcześniejszej emerytury oraz wszystkie uprawnienia wynikające z ustawy Karta Nauczyciela. Dlatego niezrozumiałym dla nich jest fakt „odebrania w sposób arbitralny i irracjonalny nauczycielom CKP praw do otrzymywanego dotychczas świadczenia”.

Wnoszący petycję czują się rozgoryczeni, w ich odczuciu obowiązująca „wadliwa regulacja krzywdzi znaczną grupę doświadczonych i sprawdzonych nauczycieli CKP”, dlatego wnoszą o poszerzenie zakresu podmiotowego ustawy.

Marszałek Senatu **23 listopada 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **3 grudnia 2013 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

21 stycznia 2014 r. komisja zapoznała się ze stanowiskiem Ministra Edukacji Narodowej o postulatcie petycji. Ponadto przeprowadzona została dyskusja z udziałem: Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej, przedstawiciela Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, autora petycji oraz dwóch członków Rady Pedagogicznej przy Centrum Kształcenia Praktycznego w Warszawie popierających petycję.

25 lutego 2014 r. komisja zaakceptowała przedstawiony przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych – druk senacki nr 578. Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad projektem ustawy upoważniony został senator Robert Mamątow.

Marszałek Senatu projekt skierował do Komisji: Ustawodawczej, Rodziny i Polityki Społecznej oraz Nauki, Edukacji i Sportu w celu rozpatrzenia go w pierwszym czytaniu - druk senacki nr 578. Komisje na wspólnych posiedzeniach 23 kwietnia, 2 i 3 lipca 2014 r. rozpatrzyły projekt ustawy i wniosły o jego odrzucenie - druk senacki nr 578 S.

Senat na 60. posiedzeniu 7 sierpnia 2014 r. odrzucił projekt ustawy, tym samym zakończyło się postępowanie w sprawie tej petycji.

10. Petycja dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych z tytułu ustania osobistej opieki nad niepełnosprawnym (P8-18/13).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Ogólnopolskie Stowarzyszenie Rodzin Osób Niepełnosprawnych „Razem Możemy Więcej”.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 ze zm.)

Autorzy petycji postulowali zmianę art. 71 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w taki sposób, aby okres otrzymywania świadczenia pielęgnacyjnego/specjalnego zasiłku opiekuńczego, z tytułu sprawowania opieki nad osobą niepełnosprawną, podlegał zaliczeniu do okresu uprawniającego do otrzymywania zasiłku dla bezrobotnych.

Autorzy petycji podkreślali, że w opiekun, który najczęściej w wyniku śmierci niepełnosprawnego podopiecznego, przestaje sprawować opiekę i pobierać z tego tytułu świadczenie pielęgnacyjne/specjalny zasiłek opiekuńczy pozbawiony jest możliwości skorzystania ze wsparcia Urzędu Pracy w postaci zasiłku dla bezrobotnych. Osoby podejmujące się opieki nad osobą niepełnosprawną - dzieckiem lub członkiem rodziny - często pozostając bez wyjścia, rezygnują z zatrudnienia, ze względu na konieczność zapewnienia opieki osobie niepełnosprawnej.

Jednocześnie wnoszący petycję wyjaśnili, że opiekunowie w związku z wieloletnią osobistą opieką nie mają lat sprawowania tej opieki zaliczanych do okresów, które są uprawniającymi do uzyskania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, głównie z powodu niskiej wysokości pobieranego świadczenia. Obowiązujące przepisy stanowią, że prawo do zasiłku dla bezrobotnych może uzyskać osoba, która osiągała co najmniej minimalne wynagrodzenie przez łącznie 365 dni i była zatrudniona w okresie 18 miesięcy poprzedzających dzień zarejestrowania się jako bezrobotny. W 2013 roku wysokość świadczenia pielęgnacyjnego stanowi kwotę 620 zł miesięcznie, specjalny zasiłek opiekuńczy to 520 zł, zaś minimalne wynagrodzenie pracownika zatrudnionego w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty **1 600 zł** (brutto).

W opinii autorów petycji ich postulat legislacyjny jest zasadny i wymaga wprowadzenia zmian w obowiązującym prawie.

Marszałek Senatu **21 grudnia 2013 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **21 stycznia 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Przegłosowany został wniosek o podjęciu prac nad przygotowaniem założeń do projektu ustawy uwzględniającej postulat petycji.

Na posiedzeniach **14 maja i 30 lipca 2014 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie przeprowadzili dyskusję nad zagadnieniem petycji. W posiedzeniach komisji uczestniczyła Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn, która przekazała informacje o aktualnej pracy resortu między innymi nad problematyką objętą petycją. Senatorowie zdecydowali o zawieszeniu na dwa miesiące prac nad petycją, uzależniając dalsze działania od postępu prac w resorcie pracy. Następnie senatorowie zdecydowali o wystąpieniu do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z wnioskiem o niezwłoczne włączenie zagadnienia objętego petycją do porządku obrad resortu i o poinformowanie komisji o zapadłych ustaleniach.

18 listopada 2014 r. komisja podjęła decyzję o wstrzymaniu prac nad petycją do końca stycznia 2015 r. z uwagi na prowadzone w resorcie pracy działania nad projektem ustawy uwzględniającym postulat petycji.

Na posiedzeniu **3 marca 2015 r.** komisja kontynuowała prace nad petycją, senatorowie zapoznali się z opinią Beaty Czajki Dyrektora Departamentu Rynku Pracy z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, dotyczącą postulatu petycji. Przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie zdecydowali o wstrzymaniu prac nad petycją, ze względu na trwające prace nad rządowym projektem ustawy w tej sprawie.

19 maja 2015 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji kontynuowała rozpatrywanie petycji. Komisja zapoznała się z informacją o pracach nad projektem ustawy i uzasadnieniem zaprezentowanym przez przedstawicieli Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Senatorowie postanowili o prowadzeniu dalszych prac nad petycją w kierunku przygotowania założeń do projektu ustawy realizującego postulat petycji.

11. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przyznania zadośćuczynienia lub odszkodowania dla byłych junaczek i junaków wykonujących pracę w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” w latach 1948-1955 (P8-01/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Stowarzyszenie Weteranów Przymusowej Pracy w Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” z Mielca, reprezentowane przez Tadeusza Łakomego i Władysława Moskalika - członków Zarządu Stowarzyszenia.

Postulat petycji dotyczył zmiany ustawy z dnia 2 września 1994 r. o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych (Dz. U. z 2001 r. Nr 60, poz. 622 ze zm.).

Członkowie Stowarzyszenia Weteranów Przymusowej Pracy w Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”, reprezentujący byłe junaczki i junaków, wystąpili o zadośćuczynienie polegające na przyznaniu rekompensaty lub odszkodowania za przymusową pracę w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” w latach 1948-1955.

Wnoszący petycję przytoczyli fakty z historii Organizacji „Służba Polsce”, twierdząc, że nie chodzi im o udowadnianie – za katowickim oddziałem Instytutu Pamięci Narodowej „czy była to organizacja o cechach zbrodni komunistycznej czy nie”, choć - jak twierdzą - „nie można tu nie zauważyć intencji ówczesnych władz komunistycznych w stosunku do młodzieży, które m.in. przymuszając młodych do darmowej pracy także oddziaływały na nią ideologicznie, nieraz pomimo ich negatywnych postaw i podglądów na temat przemian

dokonujących się w Polsce, lecz o zadośćuczynienie za niewolniczą pracę fizyczną w kopalniach, kamieniołomach, w rolnictwie, na budowie szlaków kolejowych itd. na terenie całego kraju”.

Autorzy petycji argumentowali, że brygady „Służba Polsce” pracowały m.in. przy odbudowie Warszawy, budowie ośrodków przemysłowych np. Nowej Huty, Nowych Tychów, Huty Częstochowa, lotniska w Balicach koło Krakowa, odbudowie i rozbudowie PKP, śląskich kopalń. Najwięcej brygad (osiem) pracowało przy budowie magistrali piaskowej w Pustyni Błędowskiej. Junacy budowali również domki fińskie polskiej konstrukcji w Hołdunowie i w Gliwicach. Brygady junaków pracowały przy osuszaniu Żuław, w WSK Mielec, Zakładach Azotowych w Kędzierzynie-Koźlu oraz w PGR i spółdzielniach produkcyjnych.

Marszałek Senatu **18 lutego 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **25 lutego 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. Senatorowie postanowili, że decyzje o dalszych pracach nad petycją zostaną podjęte po uzyskaniu informacji od Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych oraz Instytutu Pamięci Narodowej.

Na posiedzeniach **14 maja i 22 lipca 2014 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji. Senatorowie zapoznali się z pismami nadesłanymi przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych oraz Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej. Ponadto przeprowadzona została dyskusja oraz podsumowano dotychczasowe prace. **Senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.**

12. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu ustalenia prawa do świadczenia opiekuńczego w związku z podjęciem opieki nad osobą niepełnosprawną bez względu na wiek osoby niepełnosprawnej i czas powstania niepełnosprawności oraz przywrócenie praw nabytych do świadczenia pielęgnacyjnego opiekunom osób niepełnosprawnych, których zostali pozbawieni po 30 czerwca 2013 r. (P8-02/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez:

- Iwonę O. i Romana H.,
- Annę L. oraz 247 osób popierających petycję,
- Annę S. M. oraz 14 osób popierających petycję.

Do Senatu i Kancelarii Senatu wpłynęło 8 pism od osób indywidualnych i podmiotów zbiorowych popierających petycję.

Postulaty petycji dotyczyły wprowadzenia zmian w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1456).

Autorzy petycji - opiekunowie osób niepełnosprawnych, którzy uznając, że od 1 lipca 2013 r. zostali pozbawieni praw nabytych do otrzymywania świadczenia pielęgnacyjnego, zwrócili się do Senatu o rozpatrzenie postulatów legislacyjnych. W ich opinii obowiązująca od 1 stycznia 2013 r. nowelizacja ustawy o świadczeniach rodzinnych „to niesprawiedliwość społeczna”, dlatego wnioskuje o „przywrócenie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego” oraz „naprawienie tragicznej sytuacji” tzw. „dorosłych” osób niepełnosprawnych i ich opiekunów.

W opinii autorów petycji wprowadzone zmiany spowodowały:

1. rozdzielenie „na siłę” opiekunów niepełnosprawnych „dzieci” od „dorosłych”,

2. przyznanie opiekunom niepełnosprawnych tzw. „dzieci” zwiększonego o 200 zł wsparcia finansowego oraz 620 zł świadczenia pielęgnacyjnego, łącznie w kwocie 820 zł oraz zapowiedź wzrostu świadczenia pielęgnacyjnego do minimalnej pensji (obecnie 1 680 zł), ponadto brak posługiwania się kryterium dochodowym przy ustalaniu prawa do świadczenia,

3. wprowadzenie w kwocie tylko 520 zł, specjalnego zasiłku opiekuńczego dla opiekunów osób niepełnosprawnych, którzy nabyli niepełnosprawność w wieku dorosłym z dodatkowymi obwarowaniami, aby znikomy procent opiekunów spełnił warunki ustawy o świadczeniach rodzinnych, a także wprowadzenie żądania dowodzenia rezygnacji z zatrudnienia, co w praktyce powoduje kontrolę świadectw pracy (nawet kilka lat wstecz).

Autorzy petycji mają świadomość ograniczeń budżetu państwa podnosili, że kryterium dochodowe służy obiektywnemu wyłonieniu osób w najcięższej sytuacji materialnej. Na gruncie zmienionych przepisów krytycznie odnieśli się do:

- a) tworzenia fikcyjnego podziału na grupy osób niepełnosprawnych i ich opiekunów,
- b) progu dochodowego w wysokości 623 zł na członka rodziny - jest to próg nędzy,
- c) ustalania kryterium dochodowego selektywnie tylko dla grupy opiekunów niepełnosprawnych tzw. „dorosłych”.

Zdaniem autorów petycji różnicowanie wsparcia opiekunów, w zależności od statusu osoby niepełnosprawnej, stoi w sprzeczności z celem świadczenia, które ma zastąpić utratę wynagrodzenia z tytułu rezygnacji z zatrudnienia bądź jego niepodejmowania.

Według autorów petycji zarówno opiekunowie niepełnosprawnych dzieci jak i osób dorosłych opiekują się niepełnosprawnym członkiem rodziny, dokonują tej samej decyzji życiowej, charakteryzują się tymi samymi relewantnymi cechami. Ponadto, rezygnują z pracy zawodowej na rzecz świadczenia całodobowej pomocy członkowi rodziny, nie otrzymują wynagrodzenia i utrzymują się wyłącznie ze świadczenia pielęgnacyjnego. Podejmując się opieki dobrowolnie odciażają państwo z obowiązku zapewnienia instytucjonalnej opieki osobom niepełnosprawnym.

Nadto wnoszący petycję stoją na stanowisku, że „nie sposób z daty powstania niepełnosprawności określić zasadność prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, dzieląc opiekunów przedmiotowo, w zależności od wieku, w którym powstała niepełnosprawność podopiecznego, jeśli nie kontroluje się sytuacji faktycznej, materialnej”. W ich ocenie „przyjęta praktyka jest niesprawiedliwa społecznie i doprowadza do dyskryminacji jednej i uprzywilejowania drugiej grupy opiekunów charakteryzujących się relewantną cechą, a zatem łamie konstytucyjną zasadę równości”.

Marszałek Senatu **18 lutego 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **19 lutego 2014 r.** rozpatrzyła petycję. W posiedzeniu komisji uczestniczył Sekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, Pełnomocnik Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych Jarosław Duda. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją.

Na posiedzeniach **14 maja i 30 lipca 2014 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie przeprowadzili dyskusję nad zagadnieniem petycji. W posiedzeniach komisji uczestniczyła Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbieta Seredyn, która przekazała informacje o aktualnej pracy resortu nad problematyką objętą petycją. Senatorowie zadecydowali o zawieszeniu na dwa miesiące prac nad petycją, uzależniając dalsze działania od postępu prac w resorcie pracy.

18 listopada 2014 r. komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji. Senatorowie w trakcie dyskusji stwierdzili, że Trybunał Konstytucyjny w dniu 21 października 2014 r., wydał wyrok w sprawie zgodności z Konstytucją RP art. 16a ust. 2 i art. 17 ust. 1b ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (sygn. akt K 38/13). Komisja zdecydowała o wstrzymaniu prac nad petycją do końca stycznia 2015 r. uzależniając dalsze działania od realizacji przez rząd tego orzeczenia. Jednocześnie komisja zwróciła się do

Ministra Pracy i Polityki Społecznej o informacje dotyczące wszelkich działań podjętych w tej sprawie.

3 marca 2015 r. komisja podjęła rozpatrywanie petycji, senatorowie przeprowadzili dyskusję. W posiedzeniu komisji uczestniczyli przedstawiciele Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wraz Podsekretarzem Stanu Elżbietą Seredyn, która przekazała informacje o opracowanym przez resort projekcie ustawy realizującym orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego (sygn. akt K 38/13). Komisja postanowiła wstrzymać prace nad petycją ze względu na fakt, iż w rządzie trwają zaawansowane prace nad projektem ustawy w tej sprawie.

19 maja 2015 r. Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji kontynuowała rozpatrywanie petycji z udziałem Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Elżbietą Seredyn. Przeprowadzona została dyskusja oraz podsumowano dotychczasowe prace nad petycją. **Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o nieprowadzeniu dalszych prac nad petycją.**

13. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu przyznania prawa do renty rodzinnej uczestnikom studiów doktoranckich (P8-03/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną z Zielonej Góry.

Postulat petycji dotyczył nowelizacji art. 68 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.).

Autor petycji wnosił o wydłużenie prawa do poboru renty rodzinnej uczestnikom studiów doktoranckich do ukończenia przez nich 29 lat życia. Uważa, że nauka uniemożliwia doktorantom podjęcie pracy zarobkowej, przez co pozbawieni są niezbędnych środków do życia. Obowiązujący art. 68 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie daje doktorantom możliwości korzystania z renty rodzinnej do czasu ukończenia studiów doktoranckich, gdyż przewiduje wypłatę tego świadczenia maksymalnie do 25 lat życia (poza kilkoma przypadkami szczególnymi).

Zdaniem autora petycji brak przepisu, który *expressis verbis* zaliczyłby uczestników studiów doktoranckich do osób uprawnionych do renty rodzinnej stwarza komplikacje interpretacyjne, których ofiarami są doktoranci. Jednocześnie wnoszący petycję podkreślał, że ustawodawca nie uwzględnił w stanowionym prawie faktu, że studia doktoranckie trwają od dwóch do czterech lat. Jeżeli policzy się lata nauki w szkole, szkole wyższej i na studiach doktoranckich oraz uwzględni różne daty urodzenia osób ubiegających się o rentę rodzinną (z początkiem i z końcem roku) – studia doktoranckie mogą trwać do 29 lat życia. Przepis, który wymusza zakończenie rozwoju naukowego doktoranta w chwili ukończenia przez niego 25 lat życia jest w tej sytuacji krzywdzący, a z punktu widzenia państwa – nieekonomiczny i nieefektywny.

Autor petycji wyraził opinię, że brak możliwości pobierania renty rodzinnej przez uczestników studiów doktoranckich do końca nauki stanowi lukę prawną, która powoduje dyskryminację i nierówne traktowanie doktorantów.

Marszałek Senatu **19 lutego 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **13 marca 2014 r.** zapoznała się z petycją oraz przeprowadzona została dyskusja. W posiedzeniu komisji uczestniczył Zbigniew Januszek zastępca dyrektora Departamentu Ubezpieczeń Społecznych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz inni przedstawiciele ministerstwa.

Senatorowie wysłuchali opinii ministerstwa o petycji zaprezentowanej przez Zbigniewa Januszka, który zanegował wnioski autora petycji. **W głosowaniu senatorowie zdecydowali o niekontynuowaniu prac nad petycją.**

14. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zaostrzenia przepisów prawa karnego w zakresie odpowiedzialności za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności (P8-04/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulaty petycji dotyczyły zmian w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553 ze zm.) rozdział XXV „Przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności”.

Autorka petycji postulowała zaostrzenie kar za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności oraz wносиła o rozszerzenie katalogu sankcji, m.in. o karę od 25 lat pozbawienia wolności do dożywocia oraz dodanie do środków karnych kastracji i zadośćuczynienia materialnego.

Zdaniem wnoszącej petycję sprawcy gwałtów karani są zbyt łagodnie, w Polsce średnia wyroków za gwałt ze szczególnym okrucieństwem wynosi zaledwie 3 lata pozbawienia wolności. Autorka petycję uważa, że sądy nie biorą pod uwagę następstw czynu oraz jego długotrwałych skutków.

W uzasadnieniu petycji autorka powołała się na informacje pochodzące z Niebieskiej Linii, według których rocznie ofiarą gwałtu pada ok. 30 tys. kobiet, jednak większość z nich nie zgłasza tego faktu z obawy przed prześladowcami i ich ewentualna zemstą oraz ostracyzmem społecznym. Jej zdaniem, tylko skuteczność w ściganiu i drastyczne zwiększenie wymiaru kar oraz rozszerzenie katalogu kar mogą wpłynąć na zmniejszenie skali tego zjawiska w Polsce.

Marszałek Senatu **7 marca 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **24 kwietnia 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja. W posiedzeniu uczestniczył Michał Królikowski, podsekretarz stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, którego zdaniem ostatnia nowelizacja kodeksu karnego ma przyczynić się do zmiany zasad wymiaru orzekanych kar. Sądy mają częściej orzekać kary wolnościowe niż karę pozbawienia wolności w zawieszeniu lub karę bezwzględnego pozbawienia wolności, z zastrzeżeniem kar izolacyjnych dla najcięższych przypadków. Pojawi się także możliwość odbycia części kary w ramach elektronicznego dozoru. Nowum stanowi propozycja zmiany w podejściu do osób, które otrzymały karę w zawieszeniu. Chodzi o sytuacje, gdy w okresie próby skazany dopuścił się innego przestępstwa. Wówczas sąd mógłby, zamiast zasądzenia wykonania kary pozbawienia wolności, zamienić ją na karę ograniczenia wolności w formie obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Zdaniem M. Królikowskiego zaostrzenie kar za przestępstwa przeciwko wolności osobistej i seksualności nie jest dobrym rozwiązaniem. **Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu prac nad petycją.**

15. Petycja w sprawie zmiany zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej osób urodzonych po 1948 r. pobierających dotychczas wcześniejszą emeryturę (P8-05/14).

Petycja indywidualna wielokrotna wniesiona przez ponad 600 osób, w większości kobiet rocznika 1953.

Postulat petycji dotyczył nowelizacji art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.).

Autorzy petycji – głównie kobiety urodzone w 1953 i 1954 r. – czując się pokrzywdzeni przepisami znowelizowanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które weszły w życie 1 stycznia 2013 r. Kwestionowaną nowelizacją dodano w ustawie emerytalnej art. 25 ust. 1b. W wyniku tej zmiany kobiety – korzystające z prawa do tzw. wcześniejszej emerytury – po osiągnięciu ustawowego wieku emerytalnego po 1 stycznia 2013 r. otrzymały świadczenie emerytalne w niższej wysokości niż ich wcześniejsza emerytura. Kobiety uznały, że są skrzywdzone, gdyż ustawodawca odebrał im możliwość złożenia wniosku o przeliczenie nowej emerytury w sposób analogiczny do obliczania wcześniejszej emerytury, ponieważ do końca 2012 r. nie ukończyły 60 lat życia (wówczas powszechnego wieku emerytalnego kobiet) lub nie wystąpiły z odpowiednim wnioskiem do ZUS.

W petycji podkreślano, że jeżeli ustawodawca wprowadzając kwestionowany przepis nie zawarł rozwiązań przejściowych, to przedmiotowa nowelizacja nie powinna mieć zastosowania do osób, które nabyły prawo – w omawianym przypadku do wcześniejszej emerytury – przed wejściem w życie nowelizacji. Zdaniem autorów petycji, nowelizacja wprowadzająca art. 25 ust. 1b do ustawy o emeryturach i rentach z FUS naruszyła szereg konstytucyjnych zasad, w tym zasadę zaufania obywatela do państwa i prawa, zasadę ochrony praw nabytych oraz zasadę równości. W ich odczuciu prawo do ustalania wysokości świadczenia na starych zasadach powinno być zachowane wobec całej grupy uprawnionych do wcześniejszej emerytury.

W opinii prawnej o petycji, przygotowanej przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu na zlecenia Przewodniczącego KPCPP, senatora Michała Seweryńskiego, stwierdza się, że osoby korzystające z wcześniejszej emerytury nie mogły przewidzieć, że ustawodawca uchwali w przyszłości przepis mający poważne konsekwencje finansowe dla świadczeniobiorcy. W związku z tym „uzasadnione byłoby zaproponowanie przywrócenia – wobec tej grupy emerytów, którzy przeszli na wcześniejszą emeryturę, nie mając wiedzy, że spowoduje to w przyszłości pomniejszenie podstawy ich zwykłej emerytury – dotychczasowej regulacji”.

Marszałek Senatu **11 marca 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **13 marca 2014 r.** zapoznała się z petycją oraz zaprezentowana została opinia Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu o petycji. W posiedzeniu komisji uczestniczył Zbigniew Januszek zastępca dyrektora Departamentu Ubezpieczeń Społecznych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz inni przedstawiciele ministerstwa. W dyskusji nad petycją senatorowie podkreślali złożoność stanu prawnego regulującego sytuację osób wnoszących petycję. Przedstawiciel resortu pracy zaprezentował jednoznacznie negatywne stanowisko w sprawie petycji. Senatorowie uznali, że materia petycji jest skomplikowana i należy zasięgnąć dodatkowej, pogłębionej opinii Biura Legislacyjnego, aby rozstrzygnąć o dalszych działaniach nad petycją.

24 kwietnia 2014 r. na posiedzeniu komisji senatorowie zapoznali się z pogłębioną opinią prawną Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu dotyczącą petycji. W posiedzeniu uczestniczył przedstawiciel Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej Zbigniew Januszek.

W zaprezentowanej opinii prawnej stwierdza się, że „problem art. 25 ust. 1b, a w istocie wadliwego jego wprowadzenia w życie jest już znany sądom ubezpieczeń społecznych i Trybunałowi Konstytucyjnemu”. Brak przepisu przejściowego, wprowadzającego powyższy przepis, odnosi się przede wszystkim do kobiet rocznika 1953 i można ten brak zniwelować nowelizacją ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Jeśli komisja podzieli ten pogląd, może „wystąpić z inicjatywą ustawodawczą, nie czekając na wyrok, ani nie wnosząc osobnego wniosku do TK”.

Senatorowie po wysłuchaniu opinii Biura Legislacyjnego i przedstawiciela Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie podzielili konkluzji zawartej w opinii Biura Legislacyjnego. **W głosowaniu senatorowie zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.**

16. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przyznania osobom bezrobotnym prawa do bezpłatnych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego autobusowego i kolejowego (P8-06/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 2012 r., poz. 1138 ze zm.).

Autorka petycji postulowała przyznanie osobom bezrobotnym 100% ulgi przy przejazdach publicznymi autobusami i koleją. W jej opinii osoby bezrobotne, choć są w trudnej sytuacji materialnej, to nie posiadają uprawnień do ulgowych przejazdów. Natomiast członkowie rodzin pracowników zatrudnionych w PKP, PKS oraz Zakładach Komunikacji Miejskiej z takich uprawnień korzystają.

Zdaniem wnoszącej petycję obecnie ulgi i przywileje przyznano ludziom bogatym, a nie tym którym jest ciężko i potrzebują pomocy. Osobom bezrobotnym często brakuje środków na zakup biletu na podróż w celu wizyty u lekarza lub odwiedzin rodziny w innym mieście.

Marszałek Senatu **24 kwietnia 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **20 maja 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. Senatorowie postanowili, że decyzje o dalszych pracach nad petycją zostaną podjęte po uzyskaniu informacji od Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju oraz Związku Miast Polskich.

Na posiedzeniu **22 lipca 2014 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji. Senatorowie zapoznali się z pismami nadesłanymi w sprawie petycji z Ministerstwa Infrastruktury i Rozwoju oraz Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Po przeprowadzonej dyskusji **senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.**

17. Petycja w celu podjęcia inicjatywy uchwalodawczej upamiętniającej 500. rocznicę bitwy pod Orszą (P8-07/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Stowarzyszenie Rodu Rodziewiczów, Radziewiczów, Rodzewiczów, Radzewiczów i Rudziewiczów.

W ocenie wnioskodawcy uchwała okolicznościowa „zainspiruje prasę, radio i telewizję do przypomnienia Polakom zwycięskiej bitwy z Wielkim Księstwem Moskiewskim” oraz pozwoli przywrócić pamięć o bitwie pod Orszą, w której stanęły wojska litewsko-polskie przeciwko licznym oddziałom moskiewskim. Sukces bitwy miał istotny oddźwięk w dalszych planach politycznych państw sąsiadujących z Koroną Królestwa Polskiego. Doprowadził m.in. do zerwania sojuszu zawartego w lutym 1514 r. pomiędzy Wielkim Księstwem Moskiewskim a Świętym Cesarstwem Rzymskim, który zobowiązywał oba państwa do wspólnego wystąpienia przeciwko Koronie i Wielkiemu Księstwu Litewskiemu w celu pomocy Moskwie w zdobyciu Kijowa, Smoleńska, Połocka i innych ziem uznawanych przez Księstwo Moskiewskie za ruskie.

W wyniku zerwania sojuszu niemiecko-moskiewskiego nastąpiło zbliżenie Cesarstwa Rzymskiego do państwa jagiellońskiego, potwierdzone zawartym w 1515 r. układem wiedeńskim – traktatem dynastycznym między Jagiellonami (Zygmunt I Starym i Władysław II Jagiellończykiem, królem Czech i Węgier) a Habsburgami (cesarzem Maksymilianem I).

W związku z przypadającą 8 września 2014 r. 500. rocznicą bitwy pod Orszą autorzy petycji postulowali upamiętnienie tego wydarzenia uchwałą okolicznościową.

Marszałek Senatu **24 kwietnia 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **20 maja 2014 r.** rozpatrzyła petycję – senatorowie zostali zapoznani z zagadnieniem petycji. Senatorowie podjęli decyzję o przygotowaniu założeń do projektu uchwały na bazie petycji.

22 lipca 2014 r. komisja ponownie rozpatrywała petycję. Przeprowadzona została dyskusja, w której senatorowie uznali, że nie znajdują podstaw do podjęcia prac realizujących wnioski petycyjny. **Prace nad petycją zostały zakończone.**

18. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmieniającej ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy w celu wprowadzenia jednomandatowych okręgów wyborczych do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (P8-08/14).

Petycja zbiorowa wielokrotna wniesiona przez 34 jednostki samorządu terytorialnego szczebla gminnego, miejskiego i powiatowego.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112) dział III „Wybory do Sejmu”.

Autorzy petycji postulowali zmianę Kodeksu wyborczego w celu wprowadzenia jednomandatowych okręgów wyborczych do Sejmu RP i wyboru posłów metodą bezpośrednią. Wnoszący petycję krytycznie oceniali obowiązujący sposób obliczania głosów do Sejmu (progi wyborcze oraz metoda d'Hondta), który nie odzwierciedla faktycznej woli wyborców oddających głos na wybranego kandydata, a faworyzuje partię polityczną i wskazanych przez nią kandydatów.

Zdaniem autorów petycji obowiązujące przepisy wyborcze nie wypełniają postanowień art. 4 Konstytucji RP stanowiącej, że „Władza zwierzchnia w Rzeczypospolitej Polskiej należy do Narodu. Naród sprawuje władzę przez swoich przedstawicieli lub bezpośrednio.” Przedstawili opinie, że poseł bezpośrednio wybrany do Sejmu będzie „zobowiązany do realizacji woli swoich wyborców, a nie woli szefów ugrupowań politycznych”. Zwracali także uwagę na to, że obecny system buduje zniechęcenie i nieufność obywateli co wpływa na niską frekwencję wyborczą. Jak wynika z praktyki frekwencja uczestniczących w wyborach bezpośrednich jest znacznie wyższa niż w wyborach proporcjonalnych.

Autorzy petycji uznali, że wprowadzenie okręgów jednomandatowych da szansę małym ośrodkom samorządowym, obecnie zdominowanym przez duże ośrodki miejskie, na wprowadzenie do Sejmu posła realnie reprezentującego region, w którym został wybrany.

Marszałek Senatu **7 maja 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **29 maja 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. Przewodniczący Komisji zaproponował rozważenie wniosku o ewentualne przeprowadzenie wysłuchania publicznego w tej sprawie, jeśli komisja zadecyduje o przygotowaniu projektu ustawy na bazie analizowanej petycji. Senatorowie postanowili, że decyzje o dalszych pracach nad petycją zostaną podjęte po analizie przedstawionego wniosku.

Na posiedzeniu **10 czerwca 2014 r.** komisja wznowiła dyskusję nad postulatem petycji. Przewodniczący Komisji poinformował o braku przesłanek do zorganizowania wysłuchania publicznego na obecnym etapie pracy nad petycją. Senatorowie nie podzielili argumentów autorów petycji o potrzebie podjęcia działań legislacyjnych postulowanych w petycji.

Komisja uznała, że dyskusja nad kształtem systemu wyborczego w Polsce pozostaje nadal otwarta. W opinii senatorów wskazane jest wstrzymanie się od zajęcia stanowiska w tej kwestii co najmniej do zakończenia pełnej kadencji Senatu, do którego wybory odbywają się w oparciu o system większościowy, wówczas będzie można formułować pełniejsze oceny zgłoszonego problemu. **W głosowaniu senatorowie zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.**

19. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy uchwalodawczej w celu ustanowienia 3 października Narodowym Dniem Pamięci Pomordowanych Mieszkańców Warszawy 1944 r. (P8-09/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną, mieszkańca Warszawy, który przeżył Powstanie Warszawskie 1944 r.

Autor petycji argumentował, iż przypadająca 1 sierpnia 2014 r. 70. rocznica wybuchu i upadku Powstania Warszawskiego po 63 dniach walki jest okazją do zwrócenia uwagi społecznej na śmierć nie tylko 18 tys. żołnierzy powstańczych sił zbrojnych, ale również na zamordowanie około 180 tys. cywilnych mieszkańców miasta, w tym ponad 20 tys. dzieci i przeszło 700 tys. osób zmuszonych przez niemieckiego okupanta do opuszczenia stolicy.

W zamierzeniach autora petycji, obchody rocznicowe związane z upadkiem Powstania Warszawskiego mają za cel podkreślenie męczeństwa cywilnych mieszkańców Warszawy. Byli oni nie tylko świadkami tragicznych wydarzeń, ale ponosili konsekwencje walk powstańczych na równi z powstańcami – „to była ciągła ucieczka od śmierci”.

Ofiarność żołnierzy Armii Krajowej i innych organizacji polskiego ruchu oporu, walczących z hitlerowskim okupantem, wspierana przez solidarną postawę mieszkańców Warszawy były świadectwem patriotyzmu i męstwa w obronie najwyższych wartości takich jak wolność i godność. Autor petycji wyraził przekonanie, że wcielenie w życie jego inicjatywy przywróci cywilnym mieszkańcom Warszawy należne im miejsce w pamięci zbiorowej Polaków. Tym bardziej, że data wybuchu powstania była po 1989 r. wielokrotnie uroczystie obchodzona, a data upadku powstania i wiedza o cierpieniach cywilnych ofiar nie jest powszechnie znana.

15 maja 2014 r. Marszałek Senatu skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **29 maja 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad postulatem petycji. Przedstawiciel Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu zaproponował – zamiast ewentualnej uchwały

okolicznościowej – przygotowanie projektu ustawy, której uchwalenie skutkowałoby pełną realizacją postulatu petycji.

Senatorowie nie podzielili wniosku autora petycji o podjęcie uchwały okolicznościowej i nie przychylił się do opinii Biura Legislacyjnego. Uznali, iż obowiązująca ustawa z dnia 9 października 2009 r. o ustanowieniu Narodowego Dnia Pamięci Powstania Warszawskiego (Dz. U. Nr 206, poz. 1588) w wystarczający sposób oddaje cześć zarówno żołnierzom, jak i cywilnym ofiarom Powstania Warszawskiego. **W głosowaniu senatorowie zdecydowali o nieprowadzeniu dalszych prac nad petycją.**

20. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej nadania doktorom nauk prawnych uprawnień do samodzielnego sporządzania skarg kasacyjnych i skarg konstytucyjnej (P8-10/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną Cezarego P. z Warszawy. Dotyczyła podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ułatwienie dostępu do zawodów prawniczych poprzez nadanie uprawnień osobom, posiadającym stopień doktora nauk prawnych do samodzielnego sporządzania skarg kasacyjnych w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, skarg kasacyjnych w postępowaniu przed Naczelnym Sądem Administracyjnym oraz skarg konstytucyjnych w postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Postulaty petycji odnosiły się do zmian w:

- ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.),
- ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.),
- ustawie z dnia 1 września 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.).

Zdaniem autora petycji, umiejętności doktora nauk prawnych są wystarczające do sporządzenia skarg kasacyjnych i skarg konstytucyjnych. Kompetencje i doświadczenie adwokatów i radców prawnych są zbieżne z umiejętnościami osób, które posiadają stopień doktora nauk prawnych, za czym przemawiają porównywalne obowiązki, nałożone na przyszłych doktorów ustawą z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 ze zm.) z obowiązkami „przyszłego” adwokata i radcy prawnego.

W petycji podkreślono, że doktor nauk prawnych jest zobligowany de facto do dwukrotnego zdawania egzaminu o zbieżnych treściach, ażeby uzyskać uprawnienia do samodzielnego sporządzania przywołanych środków zaskarżenia, przez co dochodzi do „faktycznego dublowania egzaminowania”. Autor petycji uznaje, że postępowania w wielu przypadkach odbywają się bez rozpraw, natomiast jeśli rozprawa zostaje przeprowadzona, ma ona zasadniczo charakter podsumowujący stanowiska stron, bo postępowania dowodowego już nie ma.

Powyższe oznacza, że wykonana zostaje żmudna, analityczna praca, wymagająca przede wszystkim kompetencji naukowo-badawczych, znajomości literatury i juredykatyry, w efekcie której powstaje kilkudziesięciostronicowy dokument. Zdaniem autora petycji, w tym zakresie adwokaci i radcowie prawni mają mniejsze doświadczenie od doktora nauk prawnych.

Marszałek Senatu **21 maja 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **10 czerwca 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad postulatem petycji. W posiedzeniu komisji

uczestniczył przedstawiciel Ministerstwa Sprawiedliwości Podsekretarz Stanu Wojciech Węgrzyn, który wyraził negatywne stanowisko resortu o postulatach petycji. Senatorowie nie podzielili argumentów autora petycji o potrzebie podjęcia działań legislacyjnych postulowanych w petycji. **W głosowaniu zdecydowano o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.**

21. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przywrócenia prawa do korzystania z karty parkingowej osobom z nieswoistymi zapaleniami jelita (P8-11/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Polskie Towarzystwo Wspierania Osób z Nieswoistymi Zapaleniami Jelita „J-elita”.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (obowiązująca od 1 lipca 2014 r.), której przepisem zawężono grono osób niepełnosprawnych, które mogą ubiegać się o wydanie karty parkingowej. Prawa tego zostały pozbawione osoby z orzeczoną lekkim stopniem niepełnosprawności oraz z niepełnosprawnością w stopniu umiarkowanym z orzeczoną przyczyną niepełnosprawności inną niż ruchową, w tym grupa z nieswoistymi zapaleniami jelita.

Autorzy petycji reprezentowali osoby niepełnosprawne z nieswoistymi zapaleniami jelita (choroba Leśniowskiego–Crohna i wrzodziejące zapalenie jelita grubego) zaliczane do grupy, w której przyczyną niepełnosprawności są choroby układu pokarmowego. Najczęstszymi dolegliwościami tych osób są bóle brzucha i uporczywe biegunki. Na skutek powikłań i niepożądanych działań leczenia choremu pogarsza się wzrok, osłabiają kości, następują powikłania stawowe. Praktyka orzecznicza wykazuje, że niezmiernie rzadko osoby te uzyskują kolejny symbol przyczyny niepełnosprawności, mimo występowania u nich wielu dysfunkcji innych niż tylko układu pokarmowego.

Zdaniem autorów petycji na mocy znowelizowanych przepisów znaczna część osób z nieswoistymi zapaleniami jelita straciła prawo do posiadania karty parkingowej. Dotychczas posiadacz karty mógł, dzięki możliwości łatwego parkowania, w krótkim czasie docierać do pomieszczeń sanitarnych. Odebranie kart tej grupie niepełnosprawnych przyczyni się do jej wykluczenia społecznego, utrudni normalne funkcjonowanie w społeczeństwie. Autorzy petycji uważali, że zmienione przepisy ustawy – Prawo o ruchu drogowym, są krzywdzące dla dużej grupy osób niepełnosprawnych.

Marszałek Senatu **11 lipca 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **30 lipca 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad postulatem petycji. Senatorowie wysłuchali opinii, obecnego na posiedzeniu komisji, Jarosława Dudy Pełnomocnika Rządu do Spraw Osób Niepełnosprawnych. **W głosowaniu senatorowie zdecydowali o niepodejmowaniu prac nad petycją.**

22. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej usprawnienia wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej oraz doprecyzowania podstawy zaskarżenia (P8-12/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną Cezarego P. z Warszawy.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 1 września 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.).

Autor petycji wnosił o sprecyzowanie norm konstytucyjnych, które mogą stanowić podstawę skargi konstytucyjnej poprzez enumeratywne wymienienie przepisów, zawierających konstytucyjne wolności lub prawa oraz wprowadzenie limitów czasowych w ramach wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej. Wnoszący petycję wskazywał, że Trybunał Konstytucyjny nie jest w stanie dokonać wstępnego rozpoznania skargi w limitowanym okresie czasu, dlatego też koniecznym jest wprowadzenie terminów, w których to Trybunał Konstytucyjny będzie zobligowany wydać odpowiednie decyzje. W ocenie autora petycji, na wstępne rozpoznanie skargi składa się ograniczony zakres nieskomplikowanych czynności, a merytoryczne decyzje odnoszące się do oceny poprawności czynności mogą być przygotowywane przez asystentów, referendarzy lub zespół wstępnej analizy, w sytuacji gdy sędziowie Trybunału doświadczają nadmiaru pracy.

Autor petycji wnosił m.in. o wprowadzenie 1-miesięcznego terminu na „wychwycenie” błędów formalnych przez Trybunał, 2-miesięcznego terminu na wydanie postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze oraz 3-miesięcznego terminu na rozpoznanie zażalenia na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze. Ponadto, w petycji podkreślono, że poważnym problemem jest brak precyzyjnego określenia, które normy konstytucyjne mogą stanowić podstawę skargi konstytucyjnej.

Marszałek Senatu **23 lipca 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **30 lipca 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad postulatami petycji. **W głosowaniu senatorowie zdecydowali o niepodjęciu prac nad petycją.**

23. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przyznania zadośćuczynienia byłym żołnierzom za przedłużony okres zasadniczej służby wojskowej w stanie wojennym (P8-13/14).

Petycje indywidualne wniesione przez osoby fizyczne.

Autorzy petycji wystąpili o uznanie byłych żołnierzów, którym przedłużono okres odbywania zasadniczej służby wojskowej na mocy dekretu o stanie wojennym, za poszkodowanych i przyznanie z tego tytułu zadośćuczynienia za wyrządzone im krzywdy.

Wnoszący petycję swój postulat uzasadniali tym, że Trybunał Konstytucyjny analizując dekret o stanie wojennym, w sprawie o sygn. akt K 35/08, orzekł, że jest on niezgodny z Konstytucją RP. W związku z przywołanym orzeczeniem osoby których dotknęły represyjne przepisy dekretu mogą ubiegać się o odszkodowania.

W opinii autorów petycji żołnierze w czasie stanu wojennego odbywali zasadniczą służbę wojskową w trudnych okolicznościach i jako osoby poszkodowane nie otrzymali za doznane krzywdy żadnej rekompensaty. Natomiast osoby internowane przebywały w znacznie lepszych warunkach, a obecnie otrzymują wysokie odszkodowania „w odróżnieniu od byłych żołnierzów, którym się nic nie należy”.

Jak podali autorzy petycji do zasadniczej służby wojskowej zostali wcieleni pod koniec października 1979 r. W październiku 1981 r. służbę tę przedłużono im o dwa miesiące, a w grudniu 1981 r. – na podstawie dekretu o stanie wojennym – na czas nieokreślony.

Marszałek Senatu **23 lipca 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **30 lipca 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. Senatorowie postanowili, że decyzje o dalszych pracach nad petycją zostaną podjęte po uzyskaniu informacji od Ministerstwa Obrony Narodowej.

Na posiedzeniu **18 września 2014 r.** komisja kontynuowała prace nad petycją. W posiedzeniu komisji uczestniczyli: Sekretarz Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej

Czesław Mroczek oraz Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Michał Królikowski. Senatorowie zapoznali się ze stanowiskiem resortu obrony narodowej w sprawie wniosku petycji oraz przeprowadzili dyskusję nad tym zagadnieniem. **Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.**

24. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy dotyczącej dodania inwokacji do roty ślubowań obowiązujących w korporacjach prawniczych (P8-14/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Ars Legis – Stowarzyszenie im. Św. Iwo Helory Patrona Prawników – z siedzibą w Krakowie.

Postulat petycji dotyczył zmiany przepisów w:

- ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2014 r. poz. 635),
- ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 637),
- ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2014 r. poz. 164),
- ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm.).

Autorzy petycji wnosili o podjęcie inicjatywy ustawodawczej w celu umożliwienia dodania do rot ślubowań prawniczych zwrotu „Tak mi dopomóż Bóg”. W ocenie autorów petycji, prawnicy już od starożytności należeli do trzech klasycznych profesiones (łac. professio), czyli zawodów, przed których podjęciem składało się publiczną przysięgę (lekarz, duchowny, prawnik). Wobec poważnej odpowiedzialności wymagano, aby kandydaci do wykonywania zawodu prawniczego składali publiczną przysięgę, która miała stać na straży wartości przyświecających zawodowi, a także chronić ludzi, którzy uciekali się pod opiekę prawną.

Autorzy petycji wskazywali, że w przeszłości przysięga prawnicza zawsze miała wymiar religijny i dopiero w okresie PRL ślubowanie zostało pozbawione jakiegokolwiek religijnego odniesienia poprzez wprowadzenie światopoglądu materialistyczno-ateistycznego.

W petycji zaznaczono, że skoro ślubowanie dla prawnika jest szczególnie ważne to należy umożliwić składającemu rotę przysięgi odwołanie się do tego, co najistotniejsze w systemie wartości – w przypadku osób wierzących zatem także do wiary w Boga.

Wnoszący petycję przypomnieli, że w obowiązującym stanie prawnym sędziowie Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, aplikanci kształcący się w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury oraz prokuratorzy mogą zakończyć swoje ślubowanie słowami „Tak mi dopomóż Bóg”.

W petycji podkreślono, że uniemożliwienie składania ślubowania w takiej formie adwokatom, radcom prawnym, notariuszom i komornikom stanowi niespójność systemu prawa. Powołano się też na przysięgę składaną przez Prezydenta RP oraz posłów i senatorów, którzy mogą dodać inwokację do treści swojego ślubowania.

Zdaniem autorów petycji, postulowane zmiany są w pełni zgodne z art. 25 ust. 2 Konstytucji RP. Dla wzmocnienia argumentacji, wnoszący petycję przywołali treść Preambuły do Konstytucji RP, w której znajduje się odwołanie do Boga „będącego źródłem prawdy, sprawiedliwości, dobra i piękna”.

Marszałek Senatu **1 sierpnia 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **18 września 2014 r.** rozpatrzyła petycję. Po prezentacji treści petycji oraz przekazaniu informacji, że treść ślubowań prawniczych jest przedmiotem prac w Radzie Ministrów, **komisja zdecydowała o nie podejmowaniu dalszych prac nad petycją.**

25. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zmiany zasad korzystania z ulgi rodzinnej na dziecko studiujące – które w danym roku wstąpiło w związek – w taki sposób, aby ulga podatkowa obowiązywała do czasu otrzymania przez dziecko dyplomu magistra lub licencjata (P8-15/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmian art. 27f ust. 2c pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361 ze zm.).

Autor petycji wyraził przekonanie, że ulga rodzinna na dziecko studiujące – niezależnie od tego, czy wstąpiło w związek małżeński czy nie – powinna przysługiwać do dnia otrzymania przez dziecko tytułu magistra lub licencjata. Bulwersuje go stanowisko Ministerstwa Finansów dotyczące ulgi rodzinnej, zawarte w odpowiedzi na interpelację poselską nr 12386.

Rząd prezentował stanowisko, że ulga przysługuje m.in. na dziecko pełnoletnie do ukończenia przez nie szkoły wyższej, będące na utrzymaniu rodziców do 25. roku życia (obowiązuje limit dochodów) oraz na dziecko otrzymujące dodatek pielęgnacyjny lub rentę socjalną (bez względu na wiek). Natomiast rodzice nie mogą skorzystać z ulgi rodzinnej od miesiąca, w którym dziecko wstąpiło w związek małżeński. Dla resortu finansów podstawowym kryterium uniemożliwiającym skorzystanie z ulgi na dziecko studiujące jest założenie przez nie rodziny, a nie ukończenie studiów. Jeśli po otrzymaniu dyplomu dziecko pracuje i uzyska wynagrodzenie w wysokości nie powodującej powstania obowiązku podatkowego – rodzice mogą skorzystać z ulgi rodzinnej.

Autor petycji uważał, że obowiązujące przepisy są niekonstytucyjne. Wyraził pogląd, iż dziecko, które w danym roku uzyskuje dyplom ukończenia studiów i podejmuje pracę staje się samodzielnym podatnikiem. Wówczas rodzice przestają je utrzymywać i nie powinni korzystać z ulgi rodzinnej. Natomiast rodzice dziecka studiującego, które wprawdzie założyło rodzinę, ale nadal jest na ich utrzymaniu, w opinii autora petycji, powinni mieć prawo do ulgi rodzinnej do czasu otrzymania przez dziecko dyplomu.

Reasumując, inicjator petycji podkreślił konieczność zmiany przepisów w taki sposób, by oba opisane przypadki były traktowane jednakowo. Obecną sytuację uznał za niezgodną z zasadami sprawiedliwości społecznej.

Wnoszący petycję uważał, że „interpretacja resortu finansów jest niekonstytucyjna i krzywdząca dla wielu rodzin”. Zadał pytanie: „czym się różni dziecko kończące studia magisterskie lub licencjackie od dziecka, które w danym roku podatkowym wstępuje w związek małżeński?”.

Marszałek Senatu **7 sierpnia 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **18 września 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. W głosowaniu senatorowie podjęli decyzję o kontynuowaniu prac nad petycją. Ponadto zdecydowano o przesłaniu petycji do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w celu zasięgnięcia opinii resortu o postulatcie petycji.

Na posiedzeniu **15 października 2014 r.** komisja prowadziła prace nad petycją. Senatorowie zapoznali się z przygotowanym przez Biuro Legislacyjne projektem ustawy, w którym zaproponowano uchylenie przepisu kwestionowanego przez autora petycji. Po ożywionej dyskusji, w której uczestniczyła przedstawicielka Ministerstwa Finansów Pani Maria Kalinowska, zastępca dyrektora Departamentu Podatków Dochodowych, **senatorowie w głosowaniu podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.**

26. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej ochrony dzieci przed skutkami konfliktu rodzinnego oraz zabezpieczenie prawa do kontaktu z rodzicami (P8-16/14).

Petycje indywidualne wniesione przez osoby fizyczne Krzysztofa W. z Czechowic-Dziedzic oraz Romana H. z Katowic.

Postulaty petycji dotyczyły zmian w:

- w ustawie z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz
- w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego.

W uzasadnieniu petycji jej autorzy wskazali, że należy koniecznie rozwiązać problem ochrony dzieci pokrzywdzonych w konsekwencji konfliktu rodzinnego, istniejącego w szczególności między rozstającymi się małżonkami. Jak wskazano w petycji, organy państwowe powołane do ochrony praw dziecka, w tym Rzecznik Praw Dziecka i sądy rodzinne, są niewydolne, nie kierują się nadrzędnymi zasadami, wyrażonymi w Konstytucji RP i ratyfikowanych umowach międzynarodowych.

Autorzy petycji wyrazili krytykę systemu prawa w zakresie prawa rodzinnego i opiekuńczego, kwestionowali prawidłowość zapadłych w różnych sprawach orzeczeń sądowych, na podstawie których ojcowie są pozbawieni faktycznej pieczy nad dziećmi.

W petycji podniesiono, że przepisy regulujące sprawy rodzinne i opiekuńcze powinny być jak najszybciej zmienione, tak aby zapobiec stronniczości sędziów, urealnić wykonywanie kontaktów z dzieckiem, poprzez m.in. przywrócenie nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad sądami.

Marszałek Senatu **9 września 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **30 września 2014 r.** rozpatrzyła petycję. Na posiedzeniu obecni byli m.in. autorzy petycji wraz z przedstawicielem środowiska broniącego praw ojców do kontaktów z dzieckiem – prezesem zarządu Stowarzyszenia Centrum Praw Ojca i Dziecka. Po prezentacji informacji o petycji, wysłuchaniu wnioskodawców i dyskusji senatorów, komisja postanowiła: zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka o zajęcie stanowiska o postulatach petycji oraz o informację w zakresie podjętych działań na rzecz ochrony dzieci przed skutkami konfliktu rodzinnego.

Na posiedzeniu **18 listopada 2014 r.** komisja podjęła decyzję o wstrzymaniu dalszych prac nad petycją. Senatorowie wzięli pod uwagę okoliczność skierowania przez Marszałka Senatu, 29 października br., do: Komisji Ustawodawczej, Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, Komisji Rodziny, Polityki Senioralnej i Społecznej oraz do Komisji Nauki, Edukacji i Sportu projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks rodzinny i opiekuńczy (druk 757).

Na posiedzeniu **28 stycznia 2015 r.** komisja wznowiła prace nad petycją. Wobec podjęcia przez Senat RP na 68. posiedzeniu w dniu 9 stycznia 2015 r. uchwały w sprawie wniesienia do Sejmu projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego i tym samym wyczerpania materii petycji, **senatorowie podjęli decyzję o zakończeniu prac nad petycją.**

27. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej wprowadzenia zasady anonimizacji danych dotyczących miejsca zamieszkania świadka w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (P8-17/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r., poz. 395 ze zm.).

Autor petycji wyraził pogląd, że umieszczanie adresu zamieszkania świadka (lub adresu do korespondencji) w protokołach z przesłuchań przygotowywanych w postępowaniach o wykroczenia powoduje zagrożenia dla ich bezpieczeństwa. Jego zdaniem do jednoznacznej identyfikacji świadka wystarczą pozostałe dane zawarte w formularzu tj. imię i nazwisko, numer i seria dokumentu tożsamości.

W świetle obowiązujących przepisów, nie licząc przypadków dotyczących najpoważniejszych przestępstw, które zostały ujęte w art. 184 kodeksu postępowania karnego (k.p.k.), świadek przestępstwa nie ma gwarancji, że jego adres zamieszkania nie zostanie udostępniony oskarżonemu (lub obwinionemu). Art. 191 § 3 k.p.k. stanowi, że zastrzeżenie miejsca zamieszkania do wyłącznej wiadomości prokuratora lub sądu jest możliwe jedynie w sytuacji gdy "zachodzi uzasadniona obawa użycia przemocy lub groźby bezprawnej wobec świadka lub osoby najbliższej w związku z jego czynnościami". Zgodnie z art. 41 § 1 kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia (k.p.s.w.) przepis art. 191 § 3 k.p.k. nie ma zastosowania w sprawach objętych tym aktem prawnym.

Wnoszący petycję podkreślił, że ustawodawca nie wziął pod uwagę sytuacji kiedy świadek zeznaje przeciwko tej samej osobie w dwóch odrębnych sprawach o przestępstwo i o wykroczenie. Dane świadka zastrzeżone, na podstawie art. 191 § 3 k.p.k. w sprawie o przestępstwo, nie są chronione w sprawie o wykroczenie.

Zdaniem autora petycji prawo do zastrzeżenia adresu zamieszkania powinni mieć wszyscy świadkowie przestępstw oraz wykroczeń ze względu na niebezpieczeństwa, które im grożą (pobicie, uszkodzenie mienia świadka, próba podpalenia mieszkania czy domu). Jako rozwiązanie pośrednie proponuje on rezygnację z zamieszczania adresu świadka w protokołach z zeznań oraz ograniczenie się do zamieszczania w nich informacji jedynie o wskazanym przez świadka adresie do korespondencji.

Marszałek Senatu **12 września 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **30 września 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją. Przewodniczący Komisji zwrócił się do obecnego na posiedzeniu przedstawiciela Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu z prośbą o przygotowanie założeń do projektu realizującego postulat petycji.

Na posiedzeniu **18 listopada 2014 r. komisja podjęła decyzję o zakończeniu prac nad petycją.** Decyzja Komisji została podjęta w związku z realizacją postulatu petycji przez Senat poprzez wprowadzenie oczekiwanych zmian do ustawy o ochronie pokrzywdzonego i świadka w dniu 6 listopada 2014 r., na 64. posiedzeniu Senatu.

28. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu włączenie nauczycieli poradni psychologiczno-pedagogicznych do kręgu uprawnionych do otrzymywania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego (P8-18/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Krzysztofa K. wraz z 1 703 nauczycielami popierającymi petycję, zatrudnionymi w 130 poradniach psychologiczno-pedagogicznych.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800 ze zm.).

Autorzy petycji postulowali zmianę ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, gdyż w ich opinii nauczyciele poradni psychologiczno-pedagogicznych podlegają przepisom Karty Nauczyciela i posiadają status nauczyciela od momentu

uchwalenia tej ustawy, czyli od ponad trzydziestu lat, jednak zostali pozbawieni prawa do otrzymywania świadczeń kompensacyjnych.

Jak podali autorzy petycji, zgodnie z art. 3 pkt 3 ustawy o systemie oświaty, poradnie psychologiczno-pedagogiczne są placówkami (placówki to jednostki organizacyjne wymienione w art. 2 pkt 3–5, 7 i 10 ustawy), a prawa i obowiązki zatrudnionych w nich nauczycieli reguluje Karta Nauczyciela. Zatem nauczyciele publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych spełniają kryteria na podstawie których miano kształtować zakres podmiotowy ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych.

W opinii autorów petycji, z jednostek systemu oświaty w ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych ujęto wszystkie szkoły publiczne i niepubliczne o uprawnieniach szkół publicznych, wszystkie przedszkola i niektóre placówki (wymienione w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy o systemie oświaty). W uzasadnieniu do projektu ustawy kompensacyjnej nie przedstawiono żadnych argumentów przemawiających za tak szczególnym potraktowaniem tylko tych placówek, których wspólną cechą – w tym poradni psychologiczno-pedagogicznych – jest rola uzupełniająca i wspomagająca działalność szkół.

Wnoszący petycję podkreślali, że nauczyciele poradni psychologiczno-pedagogicznych realizują takie same zadania, czyli udzielają pomocy psychologiczno-pedagogicznej, jak nauczyciele specjaliści zatrudnieni w jednostkach wymienionych w ustawie o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych, tyle że w odniesieniu do wszystkich podmiotów funkcjonujących w rejonie działania poradni. Nauczyciele są bowiem zobowiązani do wykonywania pracy nie tylko w poradniach ale również w innych placówkach, szkołach i przedszkolach, a więc w jednostkach w których zatrudnienie gwarantuje prawo do świadczeń kompensacyjnych.

W opinii autorów petycji twierdzenie, że rozszerzenie zakresu podmiotowego ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych o nauczycieli publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych byłoby sprzeczne z celami reformy emerytalnej nie stanowi racjonalnego uzasadnienia, gdyż ustawa ta powstała w sprzeczności z tymi celami. Autorzy petycji przywołują też wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie sygn. akt SK 49/12.

Wnoszący petycję postulowali objęcie nauczycieli poradni psychologiczno-pedagogicznych prawem do świadczeń kompensacyjnych, gdyż – w ich odczuciu – byłoby to wyrazem sprawiedliwości i próbą jednolitego potraktowania tych samych podmiotów – nauczycieli w rozumieniu przepisów Karty Nauczyciela i ustawy o systemie oświaty.

Marszałek Senatu **24 września 2014 r.** Marszałek Senatu skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **30 września 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. **Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodjęciu prac nad petycją.**

29. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany zasad ustalania podstawy wymiaru składek emerytalnej i rentowej dla prowadzących pozarolniczą działalność (P8-19/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną Cezarego P.

Postulat petycji dotyczył zmian w art. 18 ust. 8 i art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (s.u.s. – Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 ze zm.).

Zgodnie z art. 18 ust. 8 ustawy o s.u.s., podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób prowadzących pozarolniczą działalność oraz osób z nimi współpracujących stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa niż 60% prognozowanego

przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek. Obecnie obowiązuje jedna zadeklarowana podstawa wymiaru składki przy ubezpieczeniach emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowy. Autor petycji postulował umożliwienie wymienionym powyżej ubezpieczonym, którzy finansują składki z własnych środków bezpośrednio do ZUS – zadeklarowanie dwu odrębnych podstaw wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i na ubezpieczenie rentowe, pozostawiając stopy procentowe składek na dotychczasowym poziomie.

Wnoszący petycję podkreślał, że – w przeciwieństwie do większości ubezpieczonych – osoby m.in. prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, twórcy, artyści, przedstawiciele wolnych zawodów, czy np. osoby prowadzące szkołę – mogą różnicować wysokość świadczenia w zależności od swojej woli i sytuacji ekonomicznej, choć często nie mają takiej świadomości. Skoro jednak wysokość świadczenia emerytalnego, rentowego czy wypadkowego jest pochodną wysokości wpłacanych składek to, zdaniem autora petycji, powinno być możliwe różnicowanie wpłat na fundusz emerytalny, rentowy czy chorobowy. Osoba pracująca na własny rachunek powinna móc w większym stopniu, niż jest to obecnie możliwe, wpływać na wysokość świadczeń poprzez samodzielny wybór różnych podstaw wymiaru składek na poszczególne ubezpieczenia.

Autor petycji wyraził zdanie, że skutki proponowanej nowelizacji powinny przynieść ZUS korzyść. Z danych zawartych w Roczniku Statystycznym GUS z 2012 r., na które się powoływał wynika, że około 1,5 mln osób pracuje na własny rachunek (nie wliczając rolników). Zakładając, że 50% z nich podwyższy wpłaty na fundusz emerytalny, a wśród nich połowa podwoi wpłaty, natomiast druga połowa zdecyduje się na wpłacanie maksymalnej kwoty (na poziomie 250% składki minimalnej) – pomysłodawca nowelizacji szacuje, że ZUS otrzyma rocznie nawet 8 mld zł dodatkowych wpłat. Biorąc pod uwagę fakt, że – zgodnie z wiedzą autora petycji – obecne wpływy do ZUS wynoszą 70 mld zł, a deficyt jest na poziomie 50 mld zł – proponowana zmiana wydaje się bardzo korzystna z punktu widzenia finansów państwa.

Marszałek Senatu **21 października 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **26 listopada 2014 r.** rozpatrzyła petycję. W posiedzeniu komisji Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej reprezentował Podsekretarz Stanu Marek Bucior. W dyskusji, przedstawiciel resortu pracy negatywnie wypowiedział się o postulatach petycji twierdząc, że wprowadzenie ich w życie złamie konstytucyjną zasadę równości oraz spowoduje rozbitcie obowiązującego systemu ubezpieczeniowego. **Senatorowie zdecydowali o niepodejmowaniu dalszych prac nad petycją.**

30. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwolnienie stowarzyszeń z obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych i sporządzania sprawozdań finansowych określonych w ustawie o rachunkowości (P8-20/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez Krajowy Sztab Ratownictwa Społecznej Sieci Ratunkowej z siedzibą w Łodzi.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2013 r., poz. 330 ze zm.), w której autorzy petycji postulowali wprowadzić w art. 2 (określającym zakres podmiotowy ustawy) następujące zmiany:

- w ust. 1 pkt 2 przed wyrazami „osób fizycznych” dodaje się wyrazy „stowarzyszeń nieprowadzących działalności gospodarczej oraz”;

- w ust. 2 przed wyrazami „Osoby fizyczne” dodaje się wyrazy „Stowarzyszenia nieprowadzące działalności gospodarczej oraz”.

Krajowy Sztab Ratownictwa Społecznej Sieci Ratunkowej, reprezentowany przez prezesa zarządu, wystąpił do Senatu o wprowadzenie zmian mających na celu zwolnienie stowarzyszeń z obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych i sporządzania sprawozdań finansowych zgodnie z ustawą o rachunkowości.

Wnoszący petycję podali, że od wielu już lat postulują zwolnienie stowarzyszeń od prowadzenia ewidencji zdarzeń z ustawy o rachunkowości na rzecz ewidencji podatkowej księgi przychodów i rozchodów. Obecnie stowarzyszenia non-profit traktowane są tak samo jak przedsiębiorstwa, które osiągają przychody ponad 1 200 000 euro, co w ich opinii jest bezzasadne i niezrozumiałe. Jest też jednym z głównych czynników hamujących rozwój stowarzyszeń, a w wielu przypadkach powoduje ich likwidację.

W opinii autorów petycji konieczność prowadzenia ksiąg rachunkowych i sporządzania sprawozdań finansowych w przypadku stowarzyszeń nieprowadzących działalności gospodarczej, a jedynie działania non-profit, jest „praktycznie tylko sztuką dla sztuki”, w ramach aktywności tych organizacji nie powstaje obowiązek podatkowy, a są traktowane bardziej restrykcyjnie niż spółki osiągające kilkumilionowe przychody. Stowarzyszenia rozliczają się z urzędami skarbowymi, co daje pełną możliwość kontrolowania ich działalności. Ponadto, otrzymywane przez nie subwencje są rozliczone z podmiotami, które je przyznają.

Marszałek Senatu **21 października 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **26 listopada 2014 r.** rozpatrzyła petycję oraz przeprowadziła dyskusję z udziałem autora petycji - prezesa Krajowego Sztabu Ratownictwa Społecznej Sieci Ratunkowej z siedzibą w Łodzi. Senatorowie postanowili zwrócić się do Ministra Finansów o opinię dotyczącą postulatu petycji.

Na posiedzeniu **28 stycznia 2015 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Finansów, w tym dyrektora Departamentu Rachunkowości i Rewizji Finansowej Joanny Dadacz oraz przedstawiciela autorów petycji - prezesa Krajowego Sztabu Ratownictwa Społecznej Sieci Ratunkowej z siedzibą w Łodzi. Senatorowie zapoznali się ze stanowiskiem Ministra Finansów o postulatcie petycji. Senatorowie wzięli pod uwagę okoliczność przygotowania przez resort finansów projektu ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości oraz niektórych innych ustaw, który częściowo realizuje postulat petycji.

Komisja postanowiła wstrzymać prace nad petycją do czasu, kiedy przedmiotowy projekt ustawy wpłynie do Sejmu.

31. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zniesienie dla gmin obowiązku podlegania podatkowi od nieruchomości (P8-21/14).

Petycja zbiorowa wniesiona przez wójta gminy Ostrów Mazowiecka Waldemara Brzostka.

Postulat petycji dotyczył zmian w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 849).

Autor petycji uważa, że obecna konstrukcja przepisów podatkowych prowadzi do paradoksalnej sytuacji, gdy zobowiązanie podatkowe gminy wyraża się w zobowiązaniu do zapłacenia na swoją rzecz podatku z mienia stanowiącego własność gminy. Zdaniem wnoszącego petycję podleganie przez gminę obowiązkowi podatkowemu w zakresie podatku

od nieruchomości i jednocześnie pozostawanie beneficjentem tego podatku, nie jest ani uzasadnione ani celowe w dobie dążenia do zminimalizowania kosztów administracyjnych związanych z funkcjonowaniem samorządu terytorialnego.

Wnoszący petycję w uzasadnieniu powołał się na przedłożone Sejmowi i Senatowi stanowisko Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych (KR RIO) zawarte w „Sprawozdaniu Krajowej Rady Regionalnych Izb Obrachunkowych z działalności RIO i wykonania budżetu przez jednostki samorządu terytorialnego za 2013 r.”. W sprawozdaniu KR RIO proponuje aby wprowadzić do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych przepisy analogiczne do treści przepisu zawartego w art. 3a pkt 2 ustawy o podatku rolnym. Zdaniem Krajowej Rady uznanie gminy za podatnika podatku od nieruchomości skutkuje sztucznym generowaniem i zawyżaniem dochodów gmin, stanowi jedynie biurokratyczny obowiązek nie mający bezpośredniego sensu ekonomicznego dla ich budżetu.

Marszałek Senatu **5 listopada 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **26 listopada 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. Senatorowie w głosowaniu zdecydowali o kontynuowaniu prac nad petycją. Przewodniczący Komisji zaproponował podjęcie prac przygotowawczych do projektu ustawy realizującego postulat petycji.

Na posiedzeniu **28 stycznia 2015 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, senatorowie zapoznali się z opinią Ministerstwa Finansów dotyczącą postulatu petycji; przeprowadzona została dyskusja. Przewodniczący Komisji – po uzyskaniu wyjaśnień i analizy problemu z Ministerstwa Finansów – zadecydował, że na następnym etapie prac nad realizacją wniosku petycyjnego, komisja rozpatrzy przygotowane przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu założenia do projektu nowelizacji ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

11 marca 2015 r. komisja przyjęła zaakceptowała przedstawiony przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych – druk senacki nr 853. Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad projektem ustawy upoważniony został przewodniczący Komisji - senator Michał Seweryński.

32. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu poszerzenia w ustawie kombatantkiej katalogu podmiotowego ofiar represji o byłych „żołnierzy górników” (P8-22/14).

Petycja wielokrotna wniesiona przez:

1. osobę fizyczną - petycja indywidualna,
2. Związek Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników, Krajowy Zarząd z siedzibą w Warszawie – petycja zbiorowa.

Postulaty petycji dotyczyły zmian w ustawie z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2014 r., poz. 1206 ze zm.), w której autorzy petycji postulowali wprowadzić w art. 4 (określającym zakres podmiotowy ofiar represji wojennych i okresu powojennego) następujących zmian: po ust. 1 dodać ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Za osoby, które podlegały represjom wojennym i okresu powojennego uznaje się również żołnierzy:

- 1) zastępczej służby wojskowej, którzy w latach 1949–1959 z przyczyn politycznych, byli przymusowo zatrudniani w kopalniach węgla, kamieniołomach oraz zakładach pozyskiwania i wzbogacania rud uranowych;

2) z poboru w 1949 r., którzy byli wcieleni do ponadkontyngentowych brygad „Służby Polsce” i przymusowo zatrudniani w kopalniach węgla i kamieniołomach.”

Autor petycji indywidualnej, były „żołnierz górnik”, zwrócił się z prośbą o przyznanie uprawnień wynikających z ustawy kombatanckiej, jakie posiadają osoby, które podlegały represjom okresu wojny i powojennego.

Według składającego petycję byli „żołnierze górnicy” w wyniku represji politycznych, jako synowie „zaplutyh karłów reakcji” kierowani byli do niewolniczej pracy w kopalniach, gdzie utracili zdrowie i ponieśli największe straty biologiczne, przez co stali się najbardziej uszkodzoną grupą społeczną w czasie pokoju. Obecnie, z przywołanych powodów, mają zwiększone wydatki na leczenie i rehabilitację.

Autor petycji podał, że „w kopalniach pracownik cywilny ze względu na bezpieczeństwo odmawiał wykonania pracy, żołnierz pod rozkazem, z narażeniem życia, pracę tę wykonać musiał”. System przymusowego zatrudniania żołnierzy (po przemianach ustrojowych) uznany został za zbrodnię komunistyczną i przeciwko ludzkości, a dowodem tego są postanowienia: Głównej Komisji Badania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu IPN (sygn. akt S 88/04/ZK) oraz Sądu Najwyższego (sygn. akt II KKN 175/99).

W opinii wnoszącego petycję, „żołnierze górnicy” czują się nadal dyskryminowani, a nieuregulowanie ich sprawy jest naruszeniem art. 32 Konstytucji RP. Autor petycji uważa, że Senat podejmie prace by uregulować ten problem, gdyż pomimo tego, że przymusowe zatrudnianie uznane zostało za szczególny rodzaj represji z przyczyn politycznych, to byli żołnierze górnicy nie są osobami represjonowanymi w rozumieniu przepisów ustawy o kombatantach. Nie posiadają więc uprawnień np. do korzystania z darmowych leków, świadczeń zdrowotnych poza kolejnością, czy zniżek komunikacyjnych.

Związek Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników, Krajowy Zarząd reprezentuje byłych „żołnierzy górników”, których w okresie PRL-u w ramach zastępczej służby wojskowej przymusowo kierowano do pracy w kopalniach węgla, kamieniołomach i zakładach wydobywania rud uranu. Związek podaje, że na mocy tajnych rozkazów i politycznej selekcji poborowi o rodowodzie kombatanko-niepodległościowym kierowani byli do obozów pracy przymusowej, gdzie pracując w katorżniczych warunkach wielu straciło życie. Żołnierze ci ponieśli szkody nieporównywalnie większe od innych grup uszkodzonych w trakcie pokoju, dlatego też Związek wystąpił z postulatem podjęcia prac legislacyjnych w celu poszerzenia zakresu podmiotowego art. 4 ustawy kombatanckiej – katalogu ofiar represji o byłych „żołnierzy górników”.

Jak podnosił Związek, po zmianach społeczno-politycznych po 1989 r., byli „żołnierze górnicy”, jako represjonowani politycznie (łącznie z niewolniczą służbą w kopalniach) nie doczekali się odpowiedniego zadośćuczynienia. Byli żołnierze czują się dyskryminowani gdyż mimo, że przymusowe zatrudnianie uznane zostało za szczególny rodzaj represji z przyczyn politycznych to ich nie uznano za osoby represjonowane w rozumieniu przepisów ustawy kombatanckiej i nie posiadają uprawnień z niej wynikających.

Marszałek Senatu **19 listopada 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **26 listopada 2014 r.** rozpatrzyła petycję, przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. W posiedzeniu komisji uczestniczył Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marek Bucior oraz jeden z autorów petycji zbiorowej - wiceprezes Krajowego Zarządu Związku Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników. Senatorowie postanowili wystąpić do Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych o opinię dotyczącą postulatu petycji.

Na posiedzeniu **28 stycznia 2015 r.** komisja rozpatrywała petycję z udziałem Zastępcy Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Bożeny Żelazowskiej, przedstawicieli Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz jednego z autorów petycji zbiorowej - wiceprezesa Krajowego Zarządu Związku Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników. Senatorowie zapoznali się ze stanowiskiem Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych o postulatcie petycji oraz została przeprowadzona dyskusja nad tym zagadnieniem. Przewodniczący komisji zwrócił się do przedstawiciela Biura Legislacyjnego Kancelarii Senatu z prośbą o przygotowanie założeń do projektu realizującego postulat petycji z uwzględnieniem stanowiska Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych (poszerzenie projektu o żołnierzy przymusowo zatrudnianych w batalionach budowlanych w latach 1949-1959).

11 marca 2015 r. komisja kontynuowała prace nad petycją. W posiedzeniu komisji uczestniczyli przedstawiciele Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej oraz autorów petycji zbiorowej - Krajowego Zarządu Związku Represjonowanych Politycznie Żołnierzy Górników. Komisja zaakceptowała przedstawiony przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu projekt ustawy o zmianie ustawy o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego oraz niektórych innych ustaw – druk senacki nr 854. Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad projektem upoważniony został senator Robert Mamątow.

33. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy uchwalodawczej dotyczącej nowelizacji Regulaminu Senatu w przedmiocie oświadczenia senatorskiego (P8-23/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez: osoby fizyczne Paulinę B. i Łukasza B.

Postulat petycji dotyczył zmian art. 49 Regulaminu Senatu – Uchwała Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 r. (M. P. z 2014 r. poz. 529 ze zm.).

Autorzy petycji wnosili o znowelizowanie Regulaminu Senatu uchwalonego dnia 23 listopada 1990 r. w zakresie w jakim wprowadza on instytucję oświadczenia senatorskiego, stwarzając przez to podstawy do uznania niekonstytucyjności przepisu art. 49 po zastosowaniu wykładni art. 124 w zw. z art. 112 Konstytucji RP.

W uzasadnieniu petycji autorzy podjęli się wykładni art. 112 i 124 Konstytucji RP oraz materii odnoszącej się do Regulaminu Senatu.

Wnoszący petycję wskazali, że w żadnym przepisie Konstytucja RP ani ustawy szczególne nie umożliwiają Senatowi realizowania funkcji kontrolnej nad Radą Ministrów, organami i instytucjami państwowymi lub samorządowymi. Jednocześnie art. 49 ust. 5 Regulaminu, nakładając obowiązek udzielania pisemnej odpowiedzi na przedstawione przez senatora oświadczenia senatorskie, wykracza poza delegację z art. 124 w zw. z art. 112 Konstytucji RP i czyni samą instytucję oświadczenia senatorskiego instytucją niekonstytucyjną.

Marszałek Senatu **13 grudnia 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji na posiedzeniu **28 stycznia 2015 r.** rozpatrzyła petycję. W posiedzeniu uczestniczył senator Andrzej Misiołek Przewodniczący Komisji Regulaminowej, Etyki i Spraw Senatorskich.

Senatorowie zapoznali się z dwoma opiniami prawnymi o postulatcie petycji. Po przeprowadzeniu dyskusji nad przedmiotem petycji, **senatorowie w głosowaniu zdecydowali o niepodejmowaniu prac nad petycją.**

34. Petycja w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu przyznania prawa do zadośćuczynienia i odszkodowania osobom, które jako dzieci w latach 1945–1956 były więzione z rodzicami, skazanymi za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (P8-24/14).

Petycja indywidualna wniesiona przez osobę fizyczną Stanisława W.

Autor petycji postulował uregulowanie prawa do świadczeń dla dzieci więzionych w czasach PRL w latach 1945–1956, wówczas małoletnich lub jeszcze nienarodzonych, znajdujących się w łonie matki. Dzieci te przebywały w więzieniach z rodzicami (głównie z matkami) za ich aktywność definiowaną dziś jako działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

W uzasadnieniu petycji autor przytoczył historię swojej matki, która w czasie II wojny światowej należała do Armii Krajowej, a po jej rozwiązaniu do organizacji Wolność i Niepodległość (WiN). WiN skierował ją wraz z innymi działaczkami do pracy w Urzędzie Bezpieczeństwa, gdzie w latach 1944–1946 zdobywała informacje będące tajemnicą państwową i przekazywała je nielegalnej organizacji – Brygadzie Wywiadowczej. Za tę działalność Wojskowy Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z 27 marca 1947 r. skazał ją – kobietę w dziewiątym miesiącu ciąży – na karę śmierci. Czekając na wykonanie kary przebywała w więzieniu na Zamku w Rzeszowie, gdzie urodził się autor petycji. Poród odbył się samoistnie, bez pomocy osób trzecich. Urząd Stanu Cywilnego w Rzeszowie nie został poinformowany o narodzinach dziecka. Niemowlę było odżywiane jedzeniem więziennym, gdyż matka straciła pokarm. Czasem jedna z funkcjonariuszek prywatnie dostarczała matce mleko.

W grudniu 1947 r. autora petycji wraz z matką przetransportowano pociągiem towarowym do więzienia dla kobiet w Fordonie koło Bydgoszczy. W więzieniu nie było żłobka i kobietę poinformowano, że jeśli nie odda dziecka jakiejś rodzinie – „spłynie kanałami, tak jak inne noworodki”. Dzięki ludziom dobrej woli udało się odnaleźć siostrę osadzonej, która po kilku godzinach stania na dwudziestostopniowym mrozie odebrała dziecko – nieprzytomne, z licznymi chorobami. Dziecko rozwijało się słabo, dopiero w wieku trzech lat zaczęło samodzielnie chodzić. Pierwszy raz chłopiec zobaczył matkę mając pięć lat, mógł ją odwiedzać raz na rok. W tym samym czasie ojciec autora petycji również przebywał w więzieniu.

Matkę zwolniono na skutek ułaskawienia 29 sierpnia 1955 r., a 18 kwietnia 1956 r. Wojskowy Sąd Garnizonowy w Krakowie wydał postanowienie o amnestii. Na podstawie art. 8 dekretu Rady Państwa z dnia 16 listopada 1956 r. orzeczono karę 10 lat więzienia, a następnie zmniejszono ją o połowę i kobieta wyszła na wolność.

Inicjator petycji w 1993 r. przed sądem Okręgowym w Rzeszowie zabiegał o zadośćuczynienie i odszkodowanie za doznaną krzywdę i zły stan zdrowia. Sąd jednak oddalił te roszczenia stwierdzając, że polskie prawo nie reguluje opisanych powyżej przypadków.

Autor petycji jest zdania, że osoby o podobnych do jego życiorysach powinny mieć prawo do zadośćuczynienia i odszkodowania. Dysponuje wieloma dokumentami potwierdzającymi przytoczone fakty. Wyraził też nadzieję, że Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych posiada ewidencję dzieci urodzonych w więzieniach w latach 1945–1956, co pozwoli oszacować skalę oczekiwań i liczbę poszkodowanych.

Marszałek Senatu **13 grudnia 2014 r.** skierował petycję do rozpatrzenia przez KPCPP.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **28 stycznia 2015 r.** rozpatrzyła petycję. W posiedzeniu komisji uczestniczył prof. Jan Żaryn z Instytutu Pamięi Narodowej oraz przedstawiciele Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. Przeprowadzona została dyskusja nad zagadnieniem petycji. Senatorowie podjęli decyzję o

skierowaniu do obu instytucji pytania, które wyjaśni, ile osób jako dzieci w latach 1944–1956 urodziło się w więzieniach stalinowskich lub przebywało w żłobkach i przedszkolach przywiązanych z rodzicami skazanymi za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Dane te doprecyzują grupę zainteresowanych ubieganiem się o odszkodowanie i zadośćuczynienie z powodu powyższych represji.

Na posiedzeniu **11 marca 2015 r.** komisja kontynuowała rozpatrywanie petycji, Zapoznano się z informacjami nadesłanymi przez Instytut Pamięci Narodowej oraz Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, których przedstawiciele uczestniczyli w posiedzeniu komisji. Nadesłane informacje wskazały, że liczbę osób, które jako dzieci w latach 1944–1956 urodziły się w więzieniach stalinowskich i przebywały w nich z rodzicami skazanymi za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego szacuje się na zaledwie kilkadziesiąt. Po dyskusji komisja zdecydowała prowadzić dalsze prace nad petycją w kierunku przygotowania projektu ustawy przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu.

Komisja Praw Człowieka, Praworządności i Petycji **9 kwietnia 2015 r.** prowadziła prace przy uczestnictwie prof. Jana Żaryna z Instytutu Pamięci Narodowej, przedstawicieli Urząd do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych oraz Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Komisja analizowała projekt ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, przygotowany przez Biuro Legislacyjne Kancelarii Senatu. Po dyskusji senatorowie przyjęli projekt ustawy wraz z poprawką zaproponowaną przez senatora Jana Rulewskiego – druk senacki nr 894. Do reprezentowania komisji w dalszych pracach nad projektem ustawy upoważniony został senator Robert Mamątow.

Załącznik nr 1
do Sprawozdania Komisji
Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji

Schemat rozpatrywania petycji

**Wykaz petycji, nad którymi Komisja Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji pracowała w 2013 roku**

I. Petycje nad którymi komisja kontynuowała prace w 2014 r.

- 1. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu uchylenie art. 212 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (P8-17/12).
- 2. Petycje indywidualne i zbiorowa** dotyczące podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu przyznanie emerytom i rencistom prawa do bezpłatnego zaopatrzenia w leki (P8-03/13).
- 3. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie poszerzenia w ustawie kombatanckiej zakresu podmiotowego ofiar represji o osoby, które podlegały represjom politycznym w latach 1971-1989 (P8-06/13).
- 4. Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zrównania praw osób internowanych w specjalnych karnych obozach wojskowych na przełomie 1982 i 1983 r. z prawami innych internowanych (P8-11/13).
- 5. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ustanowienie podstawy prawnej oraz zasady zwrotu nieruchomości rolnych i lasów przejętych na własność Skarbu Państwa na podstawie dekretów Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego (P8-13/13).
- 6. Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu uchwalenia ustawy o statusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej i Korpusie Weterana Opozycji Antykomunistycznej wobec dyktatury komunistycznej PRL w latach 1971–1989 (P8-14/13).
- 7. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu ujednoczenie przepisów o ustanawianiu odrębnej własności lokali wybudowanych z kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego (P8-15/13).
- 8. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu uregulowanie statusu asystenta osoby niepełnosprawnej (P8-16/13).
- 9. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu włączenie do kręgu uprawnionych do otrzymywania świadczenia kompensacyjnego z ustawy o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych nauczycieli praktycznej nauki zawodu zatrudnionych w Centrach Kształcenia Praktycznego (P8-17/13).
- 10. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania prawa do zasiłku dla bezrobotnych z tytułu ustania osobistej opieki nad niepełnosprawnym (P8-18/13).

II. Petycje skierowane do komisji w 2014 roku.

- 1. Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przyznania zadośćuczynienia lub odszkodowania dla byłych junaczek i junaków wykonujących pracę w ramach Powszechnej Organizacji „Służba Polsce” w latach 1948-1955 (P8-01/14).
- 2. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu ustalenia prawa do świadczenia opiekuńczego w związku z podjęciem opieki nad osobą niepełnosprawną bez względu na wiek osoby niepełnosprawnej i czas powstania niepełnosprawności oraz przywrócenie praw nabytych do świadczenia pielęgnacyjnego opiekunom osób niepełnosprawnych, których zostali pozbawieni po 30 czerwca 2013 r. (P8-02/14).
- 3. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu przyznania prawa do renty rodzinnej uczestnikom studiów doktoranckich (P8-03/14).
- 4. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zaostreżenia przepisów prawa karnego w zakresie odpowiedzialności za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności (P8-04/14).
- 5. Petycje indywidualne wielokrotne** dotyczące zmiany zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej osób urodzonych po 1948 r. pobierających dotychczas wcześniejszą emeryturę (P8-05/14).
- 6. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w sprawie przyznania osobom bezrobotnym prawa do bezpłatnych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego autobusowego i kolejowego (P8-06/14).
- 7. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy uchwałodawczej upamiętniającej 500. rocznicę bitwy pod Orszą (P8-07/14).
- 8. Petycja zbiorowa wielokrotna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej zmieniającej ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy w celu wprowadzenia jednomandatowych okręgów wyborczych do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (P8-08/14).
- 9. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy uchwałodawczej w celu ustanowienia 3 października Narodowym Dniem Pamięci Pomordowanych Mieszkańców Warszawy 1944 r. (P8-09/14).
- 10. Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej nadania doktorom nauk prawnych uprawnień do samodzielnego sporządzania skarg kasacyjnych i skargi konstytucyjnej (P8-10/14).
- 11. Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przywrócenia prawa do korzystania z karty parkingowej osobom z nieswoistymi zapaleniami jelita (P8-11/14).
- 12. Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej usprawnienia wstępnego rozpoznania skargi konstytucyjnej oraz doprecyzowania podstawy zaskarżenia (P8-12/14).
- 13. Petycje indywidualne** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej przyznania zadośćuczynienia byłym żołnierzom za przedłużony okres zasadniczej służby wojskowej w stanie wojennym (P8-13/14).

14. **Petycja zbiorowa** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej dodania inwokacji do roty ślubowań obowiązujących w korporacjach prawniczych (P8-14/14).
15. **Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu zmiany zasad korzystania z ulgi rodzinnej na dziecko studiuje – które w danym roku wstąpiło w związek małżeński – w taki sposób, aby ulga podatkowa obowiązywała do czasu otrzymania przez dziecko dyplomu magistra lub licencjata (P8-15/14).
16. **Petycje indywidualne** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej ochrony dzieci przed skutkami konfliktu rodzinnego oraz zabezpieczenie prawa do kontaktu z rodzicami (P8-16/14).
17. **Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej wprowadzenia zasady anonimizacji danych dotyczących miejsca zamieszkania świadka w postępowaniu w sprawach o wykroczenia (P8-17/14).
18. **Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu włączenie nauczycieli poradni psychologiczno-pedagogicznych do kręgu uprawnionych do otrzymywania nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego (P8-18/14).
19. **Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej dotyczącej zmiany zasad ustalania podstawy wymiaru składek emerytalnej i rentowej dla prowadzących pozarolniczą działalność (P8-19/14).
20. **Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zwolnienie stowarzyszeń z obowiązku prowadzenia ksiąg rachunkowych i sporządzania sprawozdań finansowych określonych w ustawie o rachunkowości (P8-20/14).
21. **Petycja zbiorowa** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej mającej na celu zniesienie dla gmin obowiązku podlegania podatkowi od nieruchomości (P8-21/14).
22. **Petycje indywidualna i zbiorowa** dotyczące podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu poszerzenia w ustawie kombatanckiej katalogu podmiotowego ofiar represji o byłych „żołnierzy górników” (P8-22/14).
23. **Petycja indywidualna** w sprawie podjęcia inicjatywy uchwałodawczej dotyczącej nowelizacji Regulaminu Senatu w przedmiocie oświadczenia senatorskiego (P8-23/14).
24. **Petycja indywidualna** dotycząca podjęcia inicjatywy ustawodawczej w celu przyznania prawa do zadośćuczynienia i odszkodowania osobom, które jako dzieci w latach 1945–1956 były więzione z rodzicami, skazanymi za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (P8-24/14).